

de

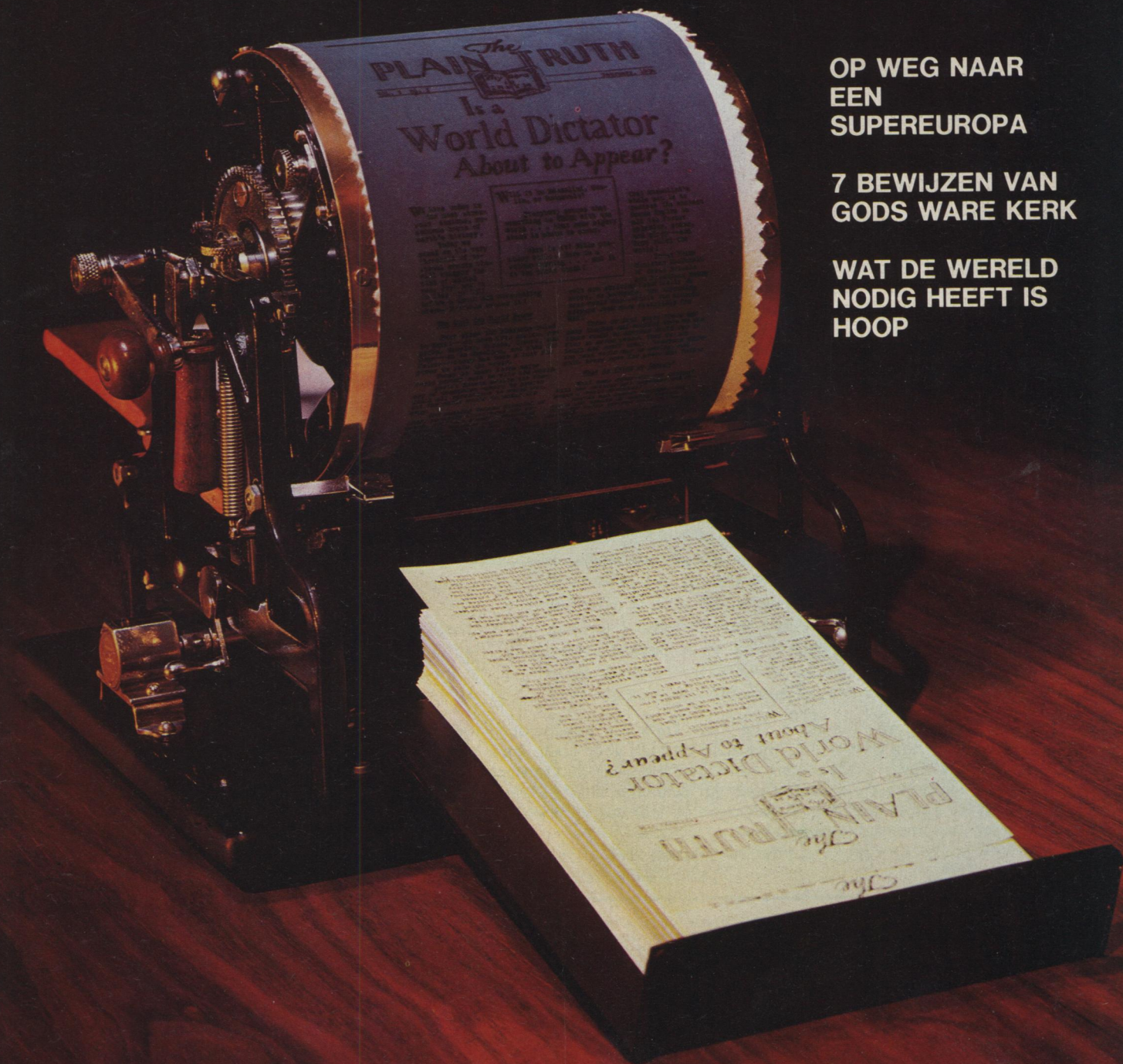
ECHE TE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

**OP WEG NAAR
EEN
SUPEREUROPA**

**7 BEWIJZEN VAN
GODS WARE KERK**

**WAT DE WERELD
NODIG HEEFT IS
HOOP**

The PLAIN TRUTH 45 Jaar

de
ECHE WAAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

12e jaargang No. 3

maart 1979

ARTIKELN

Zeven bewijzen van Gods ware Kerk	2
De Joden zijn weer een natie!	4
Op weg naar een „supereuropa”	8
Waarom niet — Een nieuwe oorlog?	13
Massale zelfmoord in Guyana	14
„Nee, dank u, ik ben op dieet . . .”	18
Wat de wereld nodig heeft is . . . hoop	20

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
Van onze lezers	29

BIJ ONZE OMSLAG

Vijfenveertig jaar geleden deed *The Plain Truth* zijn bescheiden intrrede. Reeds in 1927 had Herbert W. Armstrong dit blad voor ogen, maar pas in februari 1934 kreeg dit idee vaste vorm toen ongeveer 350 exemplaren op een ouderwetse Neostyle werden gedrukt. Sindsdien is *The Plain Truth* uitgegroeid tot een tijdschrift in vierkleurendruk met een wereldwijde oplage van meer dan een miljoen exemplaren.

Foto Warren Watson

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa, India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Herts., Engeland Tel. Nr. Radlett (092 76) 2670

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena, California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver 1, B.C.
- *Australië en Zuidoost-Azië:* G.P.O. Box 345, Sydney NSW 2001
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika, Mauritius en Malawi:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No. 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College, Postbus 333, Utrecht (Nederland)

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. © 1979 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Chef-redacteuren: Jon Hill, Herman L. Hoeh, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Redacteur vormgeving: Brian W. Knowles

Adj.-redacteur vormgeving: John R. Schroeder

Kernredactie: Lawson C. Briggs, Robert A. Ginskey, Richard H. Sedliacik

Redactiemedewerkers: Elbert Atlas, Charles V. Dorothy, Lester L. Grabbe, Robert C. Smith, Les Stocker

Medewerkers: Pamela Antion, Wayne Antion, Cheryl Graunke, Linda Martens, Janet Schroeder

Kopijredacteur: Ron Beideck, Peter Moore, Clayton Steep

Hoofd nieuwsbureau: Gene H. Hogberg

Nieuwsbureau medewerkers: Janet Abbot, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Art Director: Greg S. Smith

Grafische verzorging: Ronald Grove

Fotografische verzorging: Warren Watson (chef), Charles Buschmann, Ken Evans, Joyce Hedlund, Alfred Hennig

Fotoarchief: Alan Leiter

Hoofd distributie en productie: Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Steve Etherton; *Coördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Medewerkers:* Joanna White, Michelle Rasmussen

Administrateur: Stanley R. Rader

Hoofd pastorale zaken: Roderick C. Meredith

Internationale edities:

Nederlands: Jesse Korver
Duits: John B. Karlson
Engels (Groot-Brittannië): Peter Butler
Frans: Dibar K. Apartian
Spaans: Ralph D. Levy

Kantoren: *Auckland, Nieuw Zeeland:* Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Dean Wilson; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

The Plain Truth 45 Jaar

Vijfenvertig jaar — en nog steeds vooruitlopend op onze tijd!

Zeven jaar geleden schreef ik in deze rubriek: „Veronderstel eens dat u de drang en de ambitie had een nieuw tijdschrift met een grote oplage te gaan uitgeven — maar u had geen geld, faciliteiten of enige hulpbronnen om het van de grond te krijgen, geen middelen om abonnees te werven.

En veronderstel verder eens dat u de overtuiging had, omdat het blad de waarheid (Gods Woord) duidelijk zou gaan maken, dat er noch advertenties in zouden komen, noch tegen een abonnementsprijs mocht worden verkocht. Veronderstel verder dat u van mening was dat het een tijdschrift van buitengewoon goede kwaliteit moest worden — niet alleen wat betreft de inhoud, maar ook qua vormgeving.”

Ik denk dat als u de uitgever van een landelijk blad zoiets zou vertellen, dat hij zijn hoofd meewarig zou schudden, u misschien wel een dwaas zou noemen en zeggen: „Dat is absoluut onmogelijk!”

Welnu, tweeënvijftig jaar geleden kreeg ik precies zo'n „absoluut onmogelijke”-drang. Dat was in het voorjaar van 1927. In louter geloof dat het voor elkaar zou komen, besteedde ik zo ongeveer al het geld wat ik had aan een professioneel ontwerp voor de titelpagina — met de naam THE PLAIN TRUTH in duidelijke en vetgedrukte letters bovenaan.

Sinds 1911, 16 jaar lang, had ik op advertentie- en redactionele afdelingen gewerkt van kranten en tijdschriften. En hoewel ik het toen niet wist, zou ik nog 14 maanden als advertentiechef en redacteur voor een dagblad werken voordat mijn droomtijdschrift zou verschijnen.

Er verstreken zeven jaar. De grote depressie begon in 1929. Hoe zou ik ooit zonder geld dit tijdschrift kunnen beginnen? Hoe kreeg ik abonnees? Ik was er in principe op tegen het weg te geven aan iemand die zich er niet uit eigen vrije wil op abonneerde. De depressie drong het land

steeds dieper in een hopeloze economische toestand. Als iemand z'n baan verloor, kon hij geen andere meer vinden. Mensen die bezig waren een huis te kopen, moesten het opgeven. In plaats van inflatie hadden we een ontzettende deflatie en de waarde van onroerend goed daalde zo erg dat een huis dat met hypotheek was belast, lang niet meer dat waard was wat de eigenaar nog schuldig was.

Ja, het was inderdaad „absoluut onmogelijk”, maar ik gaf de droom nooit op. Het werd 1933, het jaar waarin president Franklin Roosevelt de banken sloot omdat het land economisch aan de grond zat. In die tussentijd was ik bevestigd als dienaar van Jezus Christus.

Ik sprak zes avonden per week in een school met maar één leslokaal waar 36 zitplaatsen waren. De school stond 15 km ten westen van Eugene in de staat Oregon. De opkomst lag rond de 38 of 39 mensen waarvan er meestal een paar genoeg moesten nemen met een staanplaats. Omdat ik geen auto had, lifte ik iedere avond naar de school.

In oktober 1933 kwam ik aan de weet dat de kleine plaatselijke radiozender van Eugene waar ik woonde van maandag tot vrijdag tussen 0745 en 0800 uur een morgenwijding uitzond. Ook hoorde ik dat het zendstation moeite had plaatselijke predikanten vroeg genoeg op te krijgen voor de ochtenduitzending van 0745 uur, zelfs al kostte het hun kerk niets.

Ik informeerde bij het zendstation en een secretaresse zei: „Zeker meneer Armstrong, wij willen u graag hebben. Welke week wilt u?”

„Volgende week”, antwoordde ik prompt.

De volgende maandagochtend ondervond ik voor het eerst wat „microfoonvrees” was, maar na vijf seconden of zo haalde ik weer normaal adem en voor de eerste keer ging het ware evangelie van Jezus Christus de ether in!

Donderdagochtend vertelde de aankondiger me dat de eigenaar van het station, Frank Hill, me wilde spreken. Deze hield een handvol brieven omhoog.

„We hebben eerder nooit post (Zie verder pagina 27)

Deel een:

7

BEWIJZEN VAN GODS WARE KERK

Waar is vandaag de dag de ene en enig ware Kerk — de Kerk die door Jezus Christus in het jaar 31 n.C. is gesticht? Zeven fundamentele waarheden die haar duidelijk identificeren.

door Herbert W. Armstrong

Wij leven in een wereld van godsdienstige verwarring. Waarom zijn er zoveel verschillende religies? De wereld kent het boeddhisme, het confucianisme, het taoïsme, sjintoïsme, hindoeïsme, de islam en het christendom met zijn talrijke kerkgenootschappen en sekten.

Godsdienst wordt over het algemeen omschreven als de verering van de Schepper of van het bovennatuurlijke, al hebben sommige oosterse religies meer een filosofisch karakter.

De grootste godsdienst in de wereld, gerekend naar het officiële aantal aanhangers, is het rooms-katholicisme. Het maakt er aanspraak op de oorspronkelijke Kerk van het christendom te zijn en dit wordt in de westerse wereld ook vrijwel algemeen erkend.

Maar waar vinden wij de absolute autoriteit die ons openbaart welke de ware godsdienst, de ene oorspronkelijke Kerk van het christendom is?

Of bestaat die eigenlijk wel, een echte authentieke godsdienst? Het communisme verwerpt godsdienst als zijnde de „opium voor het volk”.

Ik betwijfel zeer of ooit iemand net als ik de religieuze ervaring heeft doorgemaakt bij het zoeken naar het antwoord op deze vraag, door middel van een positief bewijs.

Waarom geloven de meeste mensen wat zij geloven? De filosoof C. E. Ayers heeft er terecht op gewezen dat slechts weinig mensen er inderdaad over hebben nagedacht *waarom* zij de dingen geloven die zij geloven of *hoe* zij daartoe zijn gekomen.

Ik heb al meer gezegd dat de meeste mensen die dingen geloven die zij telkens en telkens weer hebben gehoord, gelezen of geleerd en dat zij zonder naar een bewijs te vragen, klakkeloos hebben aangenomen dat die dingen waar zijn.

De dubbele uitdaging die mij schokte

Mijn ouders waren gelovige en rechtschapen mensen. Hun voorouders waren honderd jaar voordat de Verenigde Staten een natie werden, als Quakers met William Penn uit Engeland naar Pennsylvania gemigreerd.

Op mijn achttiende was ik nog maar op een uiterst passieve manier in godsdienst geïnteresseerd. Ik had mijzelf aan een intensief zelfonderzoek onderworpen en allerlei banen en beroepen bekeken om uit te vinden wat mij het best zou liggen — om niet onaangepast een plaats in de maatschappij te vinden. Zo kwam ik in het reclameberoep en het zakenleven terecht. En ik deed het daar bijzonder goed. Ik had jarenlang met grote ijver en toewijding gestudeerd. Ik had mijzelf voorgenomen dat mijn zakenrelaties mij met de allergrootsten en groten in contact zouden brengen.

Toen ik 34 was geworden, werd ik plotseling geconfronteerd met twee uitdagingen die mij schokten. Na de eerste negen gelukkige jaren van ons huwelijk was mijn vrouw namelijk begonnen de zevende dag op sabbat te vieren. Ik stond perplex! Als dat geen godsdienstfanatisme was! Mijn vrouw beweerde dat zij dit voorschrift in de bijbel had gevonden.

Wat mij allereerst verontrustte was de vraag: „Wat zullen mijn zakenrela-

ties en vrienden er wel van denken?" Dit was een afschuwelijke, vernederende gedachte voor mij!

Ik had al gauw alle mogelijke tegenargumenten bij de hand, maar dat hielp geen zier — mijn vrouw hield vol dat zij het in de bijbel had gevonden.

„Maar de bijbel zegt,” protesteerde ik, „Gij zult de zondag vieren.”

„Kun je me aantonen waar dat in de bijbel staat?” vroeg zij.

„Nee,” antwoordde ik, „ik weet niet veel van de bijbel af. Mijn interesses en studie hebben altijd op zakengebied gelegen. Maar ik weet zeker dat de bijbel leert dat wij de *zondag* moeten heiligen, want al die kerken kunnen het toch niet bij het verkeerde eind hebben en zij ontlene hun geloof toch immers aan de bijbel.”

Zij glimlachte ernstig en begrijpend, hetgeen mij des te meer ergerde, en zei: „Als je me kunt laten zien waar in de bijbel de zondagviering wordt voorgescreven, zal ik dat onmiddellijk weer gaan doen.”

Ik kon deze uitdaging niet zo maar naast me neerleggen — mijn huwelijk was er mee gemoeid!

Te zelfde tijd wierp een pasgetrouwde schoonzuster van mij, die net was afgestudeerd, mij een tweede uitdaging voor de voeten.

„Herbert Armstrong,” zei zij beschuldigend met verachting in haar stem, „je bent een leeghoofd! Iedereen die een beetje onderwijs heeft genoten, weet dat het menselijke leven door evolutie is ontstaan.”

Ik was er altijd trots op geweest dat ik hard had gestudeerd en van het onderwijs had geprofiteerd. Ik dacht dat ik alles wist over de evolutietheorie en ik geloofde er niets van. Maar nu moest ik voor mezelf toegeven dat ik die kwestie eigenlijk nog nooit diepgaand en grondig had bestudeerd.

Deze dubbele uitdaging bracht mij er toe mij vastbesloten vrijwel dag en nacht in deze kwestie te verdiepen. Zes maanden harde studie, maar toen had ik de bewijzen ook gevonden. Sindsdien ben ik eigenlijk nooit opgehouden met studeren.

Ik was niet alleen boos om die uitdagingen, maar ik was vastbesloten het bewijs te leveren dat zowel mijn vrouw als mijn schoonzuster ongelijk hadden. Beide uitdagingen berusten op het boek Genesis, maar dat was voor mij slechts een begin.

In de periode van mijn leven waarin ik met deze twee uitdagingen werd geconfronteerd, beschikte ik toevallig over veel vrije tijd. Ik stortte mij dan ook met grote concentratie op deze studie.

Ik begon echter niet met Genesis. Eerst verdiepte ik mij grondig in de werken van Darwin, Lyell, Haeckel, Huxley, Spencer, Vogt, Chamberlin en Moore, zelfs in de vroege werken van Lamarck en zijn theorie van „geleidelijke evolutie”, voorloper van Darwins hypothese van „het blijven voortbestaan van de best aangepaste soorten”.

Van die geschriften ging een grote overtuigingskracht uit. Dat moest wel, anders zouden die ideeën nooit vrijwel overal in het hogere onderwijs zijn geaccepteerd. Ik zag al gauw in hoe het onderwijs helemaal in de ban van de evolutietheorie was gekomen.

De evolutieleer is, zoals ik later begon te begrijpen, een poging van de atheïsten om de schepping te verklaren zonder het voortbestaan van een Schepper.

Deze eerste periode van mijn onderzoek bracht mijn geloof aan het bestaan van God op ruwe wijze aan het wankelen. Ik begon te beseffen dat ik het bestaan van God eenvoudig had *aangenomen*, omdat mij dat van jongsaf aan was verteld en ik het zonder meer had geaccepteerd. Een tijdlang wist ik niet waar ik aan toe was. Was alles wat ik tot nu toe had geloofd, tenslotte niets anders dan een mythe, een vergissing? Het bracht mij tot het inzicht dat ik eigenlijk nog nooit een bewijs had gezien van het bestaan van God. Maar nu moest en zou ik de waarheid ook weten! Mijn geest werd nu schoon gespoeld van alle ideeën en geloofselementen die ik tot nu toe gedachteloos had aangenomen.

Van alle schrijvers over de evolutieleer had alleen Moore de vinger gelegd op een aantal tegenstrijdigheden in deze theorie, maar desondanks was ook hij het in grote lijnen met de leer eens.

Maar nu moest ik om te beginnen het bestaan van God bewijzen, resp. weerleggen. En dat was geen gemakkelijke taak en vergde een intense, diepgaande studie. Ik zette mijn onderzoekingen voort alsof mijn leven er van af hing — wat ook het geval was, evenals trouwens het geval was met mijn huwelijk. Ik bestudeerde de boeken van zowel voor- als tegenstanders.

Ik moet hier volstaan met te verklaren dat ik inderdaad onweerlegbare bewijzen voor het bestaan van God de Schepper vond alsook positieve bewijzen voor de onjuistheid van de evolutieleer. Ik smaakte daarbij de grote voldoening dat iemand die doorkneed was in de evolutieleer (zij had na haar doctoraal jarenlang aan de universiteit van Chicago en die van Columbia gestudeerd) moest toegeven dat ik de

boom van de evolutie met stam en al definitief had omgehakt, maar zij had, evenals Dr. Moore, een zó grondige hersenspoeling ondergaan wat betreft de evolutieleer, dat zij er niet los van kon komen, ook al had zij de bewijzen van de onjuistheid en bedrieglijkheid ervan gezien en erkend.

Zo kon ik ook tot mijn grote voldoening mijn schoonzuster ervan overtuigen dat zij haar beschuldiging dat ik een ignorant was, moest terugnemen. Dit was, ik geef het toe, pure ijdelheid van mij — daar was ik nog niet vrij van . . .

Ik had bewijzen gevonden voor het bestaan van de grote majesteuze God! Maar de uitdaging van mijn vrouw zat mij nog steeds dwars. Wel had ik bij mijn studie van de evolutieleer Genesis al bestudeerd. Ik wist dat alle godsdiensten in de wereld hun eigen heilige geschriften hebben. Nu ik eenmaal het bestaan van God had bewezen, wilde ik de studie van de vergelijkende godsdienstwetenschap opnemen — om uit te vinden of er onder deze heilige schriften ook waren aan wie werkelijk gezag kon worden toegekend. Door welke van deze schriften sprak God werkelijk tot de mensheid — of door geen ervan?

Omdat ik het vraagstuk van de sabbat toch moest onderzoeken en ik al in het boek Genesis was gedoken, besloot ik mijn bijbelstudie voort te zetten om later ook de geschriften van andere religies te gaan bestuderen.

Al spoedig stuitte ik bij mijn bestudering van de bijbel op het gedeelte van Romeinen 6:23: „Want het loon dat de zonde geeft, is de dood. . . .” Verbaasd las ik niet verder. „Loon” is toch wat je krijgt voor wat je hebt gedaan. Hier had ik een uitspraak voor me die precies het omgekeerde inhield van alles wat ik tot mijn 18de op de zondagsschool had geleerd.

„Hè,” riep ik uit, „hoe kan dat? In de kerk heb ik geleerd dat het loon van de zonde *eeuwig leven* is — in een eeuwig brandende hel.”

Ik kreeg nog een schok, toen ik het laatste gedeelte van dat zelfde vers las: „. . . maar de genade die God schenkt, is het eeuwige leven in Christus Jezus, onze Here.”

„Maar,” vroeg ik teleurgesteld, „ik dacht dat ik het eeuwige leven al bezat, omdat ik een onsterfelijke ziel ben of heb.”

In een bijbelconcordantie zocht ik het woord „ziel” op. Daar vond ik tweemaal de woorden: „. . . de ziel die zondigt, die zal sterven” (Ezech. 18:4 en 18:20).

(Zie verder pagina 24)

Na 2,550 jaar...

DE JODEN ZIJN WEER EEN NATIE!

...vervulde profetie?

Hier zijn de ware feiten achter het vreemde dilemma in Palestina, exclusief voor The Plain Truth, aan de hand van persoonlijke vraaggesprekken met vooraanstaande Arabische en Zionistisch-Joodse leiders.

door Herbert W. Armstrong

De Joden vormen na 2550 jaar opnieuw een natie in Palestina! Wat betekent dit alles? Wat is de achtergrond van deze wereldschokkende gebeurtenis? Is dit de geprofeeteerde hereniging van Israël en haar terugkeer naar het Heilige Land?

De nieuwe natie werd te midden van verwarring geboren en de oorlog tussen haar en de omringende Arabische landen vlamde onmiddellijk op.

De nieuwe natie is een republiek, haar president is in Amerika en ze noemt zich officieel „Israël”.

Verkeerde voorstelling van zaken

Dit is niet de geprofeeteerde toekomstige grote terugkeer van Israël naar Palestina, maar een door mensen veroorzaakte fout die verwarrend werkt.

Dit is niet het herstel van Israël en van vrede in het Heilige Land, maar onenigheid, misverstanden en bloedvergieten in open strijd!

Maar waarom? Waarom vechten de

DE ISRAËLISCH-ARABISCHE KWESTIE

Meer dan 30 jaar geleden publiceerde The Plain Truth een artikel dat de fundamentele redenen van de onenigheid in het Midden-Oosten uiteenzette. Het was geschreven aan de hand van persoonlijke vraaggesprekken met de voornaamste twee woordvoerders van de elkaar vijandige partijen. Het artikel uit 1948 wordt hier in De Echte Waarheid herdrukt.

Arabieren zo wanhopig tegen dit nieuwe „Israël”? Waarom offeren de Joden er met zulk een fanatiek vuur mensenlevens en geld voor op? Wat is er geprofeeteerd en wat heeft dit ermee te maken?

Om u de ware antwoorden te geven — de echte waarheid achter het nieuws dat u in kranten leest en in nieuwsuitzendingen hoort — ben ik naar San Francisco gegaan om de man te interviewen die voor de Arabieren de leiding heeft over de Palestijnse betrekkingen, sjeik Hafiz Wabba, en later naar Londen voor een ander vraaggesprek met hem. Ik ging naar New York voor een interview van drie uur met Itzhak J. Karpman, leider van de Wereld Confederatie van Algemene Zionisten. Ik zal u de verbaazingwekkende, bijna ongelooflijke waarheid van de profetie uit de bijbel voorleggen.

Waarom de Arabieren vechten

Mijn eerste onderhoud met de sjeik uit Arabië vond plaats tijdens de Confe-

rentie van San Francisco in 1945. Het interview werd twee dagen van tevoren gearrangeerd. Op het afgesproken uur werd ik zijn kantoor in het Fairmont Hotel binnengeleid. Ik vond hem gekleed, niet in de golvende gewaden die zozeer de aandacht van de inwoners van San Francisco hadden getrokken, maar in het gewone pak van een Amerikaanse zakenman.

Hij ontving mij zeer hartelijk en sprak goed Engels. Met Prins Faisal was hij de leider van de Arabische delegatie en de man die de leiding had over de Palestijnse betrekkingen voor de Saoedi-Arabische regering.

„Waarom verzetten de Arabieren zich tegen de terugkeer van de Joden naar Palestina?” vroeg ik.

„Wij verzetten ons niet tegen de aanwezigheid van Joden in Palestina,” verbeterde hij mij. „Wij verzetten ons slechts tegen verdere, onbeperkte immigratie van Joden in Palestina.”

„Maar de Joden eisen Palestina op als hun Heilig Land,” zei ik. „Zij geloven dat de Almachtige God dat land aan Abraham beloofd heeft, dat zij de kinderen van Abraham zijn en dat de Arabieren ook de kinderen van Abraham zijn en dat Palestina dus als een recht Gods hen toebehoort. Nu weet ik dat de Arabieren ook de kinderen van Abraham zijn, als afstammelingen van Ismaël. Geloof u dat en baseert u het recht om Palestina te bezitten op die gronden?”

„Wij zijn de kinderen van Abram,” antwoordde hij, waarbij hij de naam uitsprak als „Oebraam”, met de klemtoon op de laatste lettergreep, „en wij zijn afstammelingen van Ismaël, ja, en Ismaël was de eerstgeborene zoon van Abram en daarom de rechtmatige houder van het geboorterecht en erfgenaam van het aan Abram beloofde land. Maar,” en hij legde op dit punt de nadruk, „wij baseren onze aanspraken op Palestina en ons verzet tegen verdere, onbeperkte Joodse immigratie niet op deze gronden.”

Toen verklaarde hij het standpunt van de Arabieren — en hij gaf mij een *onweerlegbaar argument* — en toch gaf de Zionistische leider in New York mij later een treffend antwoord op dat onweerlegbare argument! „Laat ik het zo zeggen,” vervolgde de sjeik. „Hoe lang bent u Amerikanen hier in Californië — wanneer zijn de eerste blanken hier gekomen?”

„Pas ongeveer drie- of vierhonderd jaar,” antwoordde ik.

„Precies! En als natie bent u hier nog veel korter gevestigd. U bent nu nog in oorlog met Japan [Dit was in de lente van 1945]. Vóór de oorlog was een aanzienlijk aantal Japanners naar Califor-

nië geëmigreerd en had zich hier metterwoon gevestigd. U hebt tegen deze beperkte Japanse immigratie en vestiging hier geen bezwaar gemaakt of ertegen gevochten, evenmin als wij, lange tijd, geen bezwaar hebben gemaakt tegen de immigratie van Joden in Palestina. Maar stel nu eens dat de Japanners hun immigratie in Californië wilden verhogen tot er hier meer Japanners dan Amerikanen zouden zijn en dat ze dan ook eisten dat zij het bestuur over Californië overnamen en hier op uw grond een nieuwe Japanse *natie* stichtten. Vertel me eens, zou u zich daartegen verzetten? Zou u uw strijdkrachten oproepen om ertegen te vechten?”

Daarop bestond slechts één antwoord! Natuurlijk zouden de Verenigde Staten met alle kracht en macht vechten om zoiets te voorkomen!

„Zou u denken dat u het recht had om dat te doen?” vroeg hij. *Dat zouden wij hebben!*

„Welnu,” verklaarde hij, „de Arabieren hebben duizenden jaren in Palestina gewoond en het in bezit gehad. Ons tehuis is daar. Wij hadden niets tegen de komst van een klein aantal Joden in ons land. Wij weten dat ze ons vele voordelen hebben geschonken. Ze hebben geld, energie en industrie gebracht. Onze mensen hebben geprofiteerd van de toegenomen welvaart en andere voordelen die ze ons hebben gebracht. Dat verwelkomden wij zolang ze een nuttige minderheid in ons midden waren. Maar nu neemt de Joodse immigratie in zulk een tempo toe dat er weldra meer Joden dan Arabieren zullen zijn. Nu willen de Joden ons ons land afnemen en het tot land voor hun eigen natie maken! Dat land heeft vele malen langer aan ons behoord dan Californië aan de Amerikanen. U zegt dat u zich zou verzetten en zou vechten tegen Japanse immigratie die Californië met meer Japanners dan Amerikanen zou overstroomden, u uw mooie staat zou afnemen en er een nieuwe Japanse natie van zou maken. Nu precies daarom verzetten wij ons tegen verdere Joodse immigratie en zullen wij tot de laatste man ertegen vechten dat de Joden een natie op ons land vestigen!”

Dat is zijn „onweerlegbaar” argument!

Kunt u het weerleggen? Natuurlijk, te zijner tijd, wanneer God Zelf ingrijpt om de heerschappij van mensen weg te nemen en zelf bij goddelijk besluit de aarde door Christus als Koning der koningen te regeren, zal het anders zijn. Maar vanuit het standpunt van de huidige tijd en de huidige wereld had ik geen antwoord!

„Maar,” zo ondervroeg ik „Zijne Ex-

cellentie” verder, „hoe zit het met de erbarmelijke levensomstandigheden van honderdduizenden vervolgte, tehuisloze, door Hitler uit Europa verdreven Joden? Kunt u deze arme vluchtelingen een tehuis ontzeggen in wat zij als hun eigen oude vaderland beschouwen?”

„Waarom zouden de Arabieren geïmagineerd zijn om heel de last van het onderbrengen van tehuisloze Joden te dragen?” vroeg hij op zijn beurt. „Waarom verwachten Amerika en Groot-Britannië dat wij ze opnemen, als u zelf hen weigert toe te laten? U zou hen kunnen opnemen en ze zouden slechts een kleine, onopgemerkte aanvulling van uw vermaarde „smeltkroes” zijn. Maar iedere andere natie op aarde verdrijft die tehuisloze Joden uit haar land en verwacht dan dat de Arabieren hen allen in Palestina moet opnemen, waar ze dan de Arabieren in aantal zouden overtreffen en ons land zouden afnemen! Is dat juist? Is dat internationaal recht?”

In Londen waren mevrouw Armstrong en ik eind februari 1947 door de Arabische gevolmachtigde speciaal uitgenodigd op een koninklijke receptie ter ere van kroonprins Emir Saoed, oudste zoon van Koning Ibn Saoed. Nadat de andere gasten en wij officieel aan „Zijne Koninklijke Hoogheid” waren voorgesteld, wisselde ik opnieuw enkele woorden met sjeik Hafiz Wabba.

„Als Groot-Britannië, Amerika en alle andere landen maar zouden willen ophouden met hun inmenging en hun versterken van al die gevoeligheden ten bate van een hoe langer hoe grotere Joodse emigratie naar Palestina totdat ze ons volk verdrijven, zouden wij in Palestina geen enkele moeilijkheid hebben. De moeilijkheden worden aangewakkerd door de inmenging van andere landen en hun sentimentele en ondoordachte gevoelens met betrekking tot de mogelijkheid dat de Joden in Palestina een natie worden. Staak al deze propaganda en inmenging door zoveel landen die er niet direct bij betrokken zijn, dan zullen de Arabieren en de Joden in Palestina goed met elkaar opschieten.”

En toen legde hij zijn vinger weer onmiddellijk op de bron van de moeilijkheden: zoveel niet rechtstreeks erbij betrokken landen bemoeien zich met Palestina!

Geprofeteerd lot van deze naties

Kent u het geprofeteerde lot van de naties die zich mengen in een twist die niet de hunne is?

Luister! „Godsspraak, het woord des Heren over Israël... Zie, Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwelming

voor al de volken in het rond; ja, ook tegen Juda [de Joden] zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem. Te dien dage zal ik Jeruzalem maken tot een steen die alle natiën moeten heffen; allen die hem heffen, *zullen zich deerlijk verwonden*. En alle volkeren der aarde zullen zich daarheen verzamelen" (Zach. 12:1-3).

Het Joodse antwoord

Maar wat is de Joodse kijk op deze kwestie?

Hebben zij een antwoord op sjeik Hafiz Wabba's „onweerlegbaar” argument?

Uit Europa teruggekeerd, bracht ik in New York bijna een hele namiddag in bespreking door op het Amerikaanse kantoor van de Wereld Confederatie van Algemene Zionisten met Itzhak (Isaac) J. Karpman, directeur van de Wereld Confederatie.

Een jonge Joods-Palestijnse vakbondsleider, Hapoel Hatzair, was juist uit Palestina in New York aangekomen en zat ongeveer een uur bij ons gesprek. Hij was met de *State of Oregon*, een Frans schip, naar de VS gekomen.

Dit waren interessante mannen. De vader van de heer Karpman heette Abraham en hij was er nogal trots op als hij „Isaac, de zoon van Abraham” werd genoemd.

Ik vertelde de heer Karpman wat de Arabische minister mij had verteld — het „onweerlegbare” argument van de Arabier. En had hij een antwoord? Hij had een *treffend antwoord!*

„Laat ik eerst een paar cijfers van de volkstelling noemen,” zei hij, „zodat u beschikt over de juiste verhoudingen van de bevolking in Palestina. Volgens de in 1944 gehouden officiële Palestijnse volkstelling bedraagt de totale bevolking van Palestina 1.750.000 zielen. [Nu meer dan twee miljoen] Hiervan zijn 1.100.000 moslems, merendeels Arabieren; 530.000 zijn Joden; 140.000 zijn christenen; 15.000 overigen.”

(Op het ogenblik, in 1948, zijn er ongeveer 1.300.000 Arabieren en 710.000 Joden in heel Palestina. In de nieuwe Joodse staat, „Israël” genaamd, ruwweg de helft van Palestina, wonen ongeveer 600.000 Joden en slechts 395.000 Arabieren. In de stad Jeruzalem wonen thans circa 100.000 Joden en 100.000 Arabieren.)

Joden beheersen het Palestijnse leven

„Goed,” zei Isaac Karpman, „laten we het voorbeeld van de Arabische minister nemen — Californië — en kijken of de omstandigheden hetzelfde zijn.

Die situatie is volkomen verschillend.

Op het ogenblik is het werkelijke *leven* in Palestina Joods! Het werkelijke leven in Californië is Amerikaans, niet Japans. In Palestina zijn thans de industrie, het bankwezen, de verzekering en de handel voor *90 percent Joods!* Slechts 10 percent Arabisch! De landbouw in Palestina is 40 percent Joods. Joden betalen 87 percent van de inkomstenbelasting in Palestina. Hoeveel betalen de Japanners in Californië?

Ik zal u nu vertellen wat *Hadassah* in Palestina heeft gepresteerd! *Hadassah* is de Zionistische vrouwenorganisatie van Amerika; zij telt 220.000 leden. Sinds 1920 behartigen zij de gezondheidszorg en het ziekenhuiswezen in Palestina. Zij onderhouden in Palestina een grote organisatie van maatschappelijke werkers en besteden vier miljoen dollar per jaar aan de totstandkoming van betere gezondheids- en sanitaire voorzieningen in Palestina. Nu zijn er meer dan driehonderd miljoen Arabieren — waarvan slechts ongeveer een miljoen in Palestina. Maar door het humanitaire werk van deze Joodse vrouwenorganisatie heeft men in Palestina het hoogste geboortecijfer en het laagste sterftecijfer van de Arabieren in de wereld. De situatie op dit gebied in Egypte, Irak, Syrië en andere Arabische landen is verschrikkelijk.

Joodse gevoelens omtrent Palestina

„Indien een Jood voelt dat hij Jood is,” vervolgde de Zionistische leider, „indien hij met het Joodse volk verbonden is, voelt hij een *band* met Palestina. Heel het Joodse leven, door heel de geschiedenis van het Joodse volk heen, heeft om Jeruzalem en Palestina gedraaid.

Heel de Joodse opvoeding heeft in Joodse mensen een vaste band met Palestina doen ontstaan. Sinds hun kindertijd is alle Joodse jongens en meisjes de heerlijkheid van het Joodse volk in het oude Palestina bijgebracht. De heerlijkheid van God is onafscheidelijk verweven met de heerlijkheid van Palestina. Palestina is het middelpunt van de Joodse opvoeding, van de Joodse godsdienst, van de Joodse cultuur, van het Joodse familieleven — het is het *hart* van de Jood zelf! Het betekent zijn *leven!* Ons volk van Palestina scheiden zou betekenen ons hart uitrusten.

De fundamentele Joodse wet, het familieleven, de sociale verhoudingen, het godsdienstige leven, dat alles is vastgesteld door het Sanhedrin en onafscheidelijk verbonden met Palestina. Gedurende vele eeuwen is ons volk verstrooid geweest, van het ene land naar het andere verdreven, over heel

de wereld verspreid, zonder nationaal tehuis of eigen land. Maar gedurende al deze eeuwen hebben de Joden gevoeld dat zij verbannen waren en wreed verdreven uit hun vaderland — Palestina! Al die eeuwen is Palestina in hun hart het vaderland geweest, waaruit zij tijdelijk verdreven waren. Het is het *enige* nationale tehuis, de spil waar alles voor de Jood om draait! Maar Palestina is *nooit* het nationale vaderland, of het middelpunt voor de Arabieren geweest, doch slechts een klein deel van hun grondgebied — een plaats waar *een klein gedeelte* van hen zich heeft gevestigd en heeft gewoond.

Mijnheer Wabba's voorbeeld van Californië is absoluut geen eerlijke vergelijking!” En de heer Karpman vloog bijna heftig op. „De Japanners hebben hun geboorteland in Japan. Indien zij zoiets absurds als Californië opeisten voor een nieuwe Japanse natie, dan zou zo'n eis geen enkele grondslag hebben. Maar wij hebben *alle* reden om Palestina als ons vaderland op te eisen! Of gesteld dat hij zou zeggen dat de Indianen Californië weer zouden kunnen opeisen als hun oorspronkelijk geboorteland. De Indianen waren daar voor de blanken. Maar de Indianen hebben Californië nooit tot ontwikkeling gebracht; de Joden waren en zijn het, ook nu nog, die Palestina tot ontwikkeling hebben gebracht. De Arabieren hebben nooit Palestina opgebouwd en doen dit ook nu niet. Californië was nooit het middelpunt van het Indiaanse leven, van hun godsdienst en industrie of van iets dat op een nationaal leven leek. Er is geen enkele vergelijking mogelijk.”

52 naties gaven de Joden het recht

„Hebben de Joden enig werkelijk *recht* om thans in Palestina te zijn? De Arabische sjeik wil zijn aanspraken niet op de bijbel baseren, omdat hij moet weten dat God Ismaël heeft verworpen en het land aan de nakomelingen van Izak heeft gegeven. Maar afgezien van de bijbelse aanspraak, willen wij onze rechten op Palestina nu beschouwen op grond van het gezag van moderne naties en van de huidige situatie. Palestina werd voor de Joden opengesteld nadat 52 naties [de Volkenbond] hadden besloten dat de Joden het *recht* hadden erheen te gaan en een Joodse natie in Palestina mochten vestigen. En deze naties baseerden dit recht op de bijbel, op de Joodse geschiedenis, het Joodse leven, enz. Tweeënvijftig naties gaven ons dat recht!

In 1922 waren er slechts 85.000 Joden in Palestina. Als gevolg van de Balfourverklaring en het mandaat van

52 naties hebben wij 600.000 Joden naar het land overgebracht. Maar *tegelijkertijd* kwamen ook 600.000 Arabieren Palestina binnen, opdat hun aantal het onze zou blijven overtreffen, zodat de Joden in werkelijkheid 600.000 Arabieren naar Palestina overbrachten! De Japanners noch de Indianen hebben ooit 600.000 Amerikanen naar Californië gebracht! Nu is het cijfer van de Arabische immigratie in Palestina — uit Egypte, Irak, Syrië, Transjordanië, Libanon, Jemen, enz. — sterk gestegen.

Transjordanië is vier keer zo groot als Palestina. In 1922 telde haar bevolking 300.000 zielen. Het is vandaag nog ongeveer hetzelfde — niets dan een uitgestrekte woestijn. Maar de Joden hebben 600.000 Joden en 600.000 Arabieren naar Palestina overgebracht. Ze hebben *welvaart* en modern leven in Palestina gebracht — ruime werkgelegenheid, de hoogste levensstandaard, een goede gezondheidstoestand, drooglegging van moerassen en uitbanning van malaria waaraan zoveel Arabieren stierven vóór wij er terugkwamen. Wij hebben al deze voordelen en zegeningen zowel aan Arabieren als aan Joden gebracht.

Want er is plaats in Palestina voor alle tehuisloze Joden van de wereld. We berokkenen geen schade aan de Arabieren. En geen ander land zal deze tehuisloze mensen opnemen! De situatie van deze Joodse vluchtelingen is tragisch — ja, een der grootste tragedies van de wereld — en Palestina is de *enige oplossing*. Bedenk dat 52 naties het voor ons hebben opengesteld. Geen ander land zal zijn grenzen voor ons openen! Het zal de Arabieren niet schaden, zelfs niet de verhouding in de bevolkingscijfers veranderen, omdat iedere Jood ook een Arabier naar Palestina brengt. En iedere Jood verbetert ook de levensomstandigheden voor die Arabier die het land binnenkomt om hem in aantal te overtreffen. Wij bezorgen de Arabieren *voordeel*, geen schade. Waar moeten onze tehuisloze mensen anders heen? De Verenigde Staten willen deze Joden niet opnemen. In Zuid-Amerika ontvangt Brazilië 7000 Italianen, maar *geen* Joden — zij willen ons niet! De Joden kunnen niet eisen dat andere landen hun mensen opnemen, maar de Joden hebben wel het recht te eisen dat Palestina, dat Joden volgens 52 naties het recht hebben binnen te gaan, hen ontvangt. De omstandigheden waarin deze tehuisloze Joden verkeren, zijn erbarmelijk. Toch, zodra ze tot Palestina worden toegelaten, worden ze deel van het drukke, bedrijvige nationale leven aldaar, en worden nuttige, ener-

gieke, produktieve burgers. Ze zijn niet langer een jammerlijke last voor wie dan ook — ze zijn nu een grote hulp, zelfs voor de Arabieren!”

Wat Arabieren en Joden in de Wereldoorlogen deden

„Voor de Eerste Wereldoorlog bestond er *geen onafhankelijk Arabisch land!* Turkije was de baas van alle Arabische volken.” De Zionistische leider was nog lang niet klaar. „Na de Eerste Wereldoorlog kregen de Arabieren onafhankelijkheid — Egypte, Saoedi-Arabië, Jemen, enz. Ze zijn nog steeds woestijnen — met niets dan achterlijke, onontwikkelde mensen — maar ze kregen *onafhankelijkheid!*”

De Joden namen deel aan de oorlog, in het Amerikaanse, het Britse en andere legers. Ze speelden een belangrijke rol en er was in de Eerste Wereldoorlog een speciaal Joods Legioen. Toch was alles wat onze mensen daardoor verkregen het recht, door 52 naties erkend, om een nationaal tehuis in Palestina te hebben.

Kijk nu eens naar de Tweede Wereldoorlog. Anderhalf miljoen Joden waren actief in geallieerde legers. De Palestijnse Joodse Brigade streed in de woestijn en in Italië tegen Rommel. Het was de door Palestijnse Joden verleende hulp die het getij van de gehele oorlog bij El Alamein ten gunste van de Geallieerden deed keren. Een van onze beroemdste oorlogscorrespondenten schreef een boek over de Joodse deelneming, getiteld *Our forgotten Ally*. Ja, Amerika en Groot-Brittannië schijnen hun Joodse bondgenoot te hebben vergeten! Wat deden echter de Arabieren? Arabische leiders haalden de nazi's Irak, Syrië en Libanon binnen. De Britten moesten Egypte *dwingen* om zijn regering van pro-nazi's over te dragen aan koning Feroek. *Geen enkel Arabisch land verklaarde de oorlog, of ging aan de oorlog deelnemen, tegen de nazi's, tot drie maanden voor V.E.dag* [Victory in Europe, 8 mei 1945], en toen *alleen* om een plaats te krijgen in de Verenigde Naties.

Arabische leiders van Palestina, Irak en Syrië vlogen in 1941 naar de kant van Hitler, werkten met hem samen en hielpen hem bij zijn slachting van de Joden. De Britten hebben de Arabische nazi-leiders die de hele oorlog in Berlijn voor Hitler werkten, naar Caïro teruggebracht, maar niet één van hen is ook maar terecht!

Zes miljoen Joden werden in Europa afgemaakt. Mijn familie is geheel uitgemeord . . .”

„. . . en de mijne ook”, bracht Ha-poel Hatzair in het midden.

„Slechts een en een kwart miljoen

van deze Europese Joden bleef in leven en nu maakt iedereen zich zorgen hoe men de nazi's moet voeden — maar deze Joden zijn nog steeds zonder eigen land en geen land wil hen toelaten. Tweeënvijftig naties gaven hun het recht naar Palestina te gaan, maar de Arabieren bevechten ons en de Arabieren hebben olie, en daarom luisteren Groot-Brittannië en Amerika naar de Arabieren.

Uit deze laatste wereldoorlog kregen de Arabieren opnieuw onafhankelijke landen erbij — Irak [vroeger Brits], Syrië en Libanon [vroeger Frans], en Transjordanië [vroeger onder beheer van de Britten en Fransen]. Ze hebben allemaal onafhankelijkheid gekregen — en waarvoor? Als beloning voor het helpen van de nazi's tijdens de oorlog!” De Zionistische leider werd nu een beetje bitter.

„Maar wat krijgen de Joden omdat ze de Geallieerden Duitsland hebben helpen verslaan? Wanneer wij deze tehuisloze overlevenden van Hitlers door rassenhaat ingegeven slachting in hun huidige erbarmelijke toestand moeten opvangen, wordt de deur van ons vaderland voor onze neus dichtgeslagen! Na 25 jaar geleden het mandaat van 52 naties te hebben gekregen, die zeiden dat het het *recht* van de Joden is naar Palestina terug te gaan, wordt dat mandaat met voeten getreden doordat de Britten vechten tegen al die Joden die daar naartoe trachten te gaan, deze Joden naar Cyprus en andere gevangenkampen zenden en hen achter prikkeldraad opsluiten!

De Arabieren hebben zes zetels in de VN verworven. De Joden wonnen *niets* voor hun hulp in de oorlog. Wij hebben geen vertegenwoordiger — geen stem noch toegang — in de raadsvergaderingen van de Verenigde Naties. Toch zitten zij op de rechterstoel inzake ons lot in Palestina en geven ons niet één stem!

„Palestina”, besloot Itzhak J. Karpman, „is in het geheel *geen* onafhankelijk Arabisch land, maar is onder mandaat van Groot-Brittannië geweest. Onder dit mandaat beloofden die 52 naties de Arabieren *niets* — zij beloofden de Joden een tehuis — en wij hebben het niet gekregen!”

Aldus gaf de Zionistische leider antwoord aan mijn vriend sjeik Hafiz Wabba.

Wat is er gebeurd?

Wat is er nu gebeurd? Op 15 mei liep het Britse mandaat af. Na 25 jaar hopeloze pogingen te hebben ondernomen om de vrede in het Heilige Land te bewaren, gaven de Britten het op.

(Zie verder pagina 28)

GIANT WORLD POWERS
Rising out of Common Market

The beginning of a dramatic development in East-West relations could take place this year. But it is not an obvious one. It is the possibility of a new world of nations, or at least a new world of nations, that is being created in the West.

THERE'S A NEW EUROPE COMING

The beginning of a dramatic development in East-West relations could take place this year. But it is not an obvious one. It is the possibility of a new world of nations, or at least a new world of nations, that is being created in the West.

IS THE UNITED STATES OF EUROPE COMING SOON?

When's ahead for Europe? With the European Union in the process of being formed, it is hard to say. But it is not an obvious one. It is the possibility of a new world of nations, or at least a new world of nations, that is being created in the West.

Ontwikkeling 45 jaar geleden door ons tijdschrift voorspeld
OP WEG NAAR EEN „SUPEREUROPA”

Sedert haar start in 1934 heeft The PLAIN TRUTH haar lezers gewaarschuwd dat de voor de eindtijd voorspelde vereniging van tien Europese naties tot een „Verenigde Staten van Europa” zich zou voltrekken binnen de grenzen van het oude Romeinse Rijk.

door Gene H. Hogberg

Grote gebeurtenissen spelen zich in Europa vaak af op de nieuwjaarsdag. Eenentwintig jaar geleden, op 1 januari 1958, ging de Europese Econo-

mische Gemeenschap officieel van start als een gemeenschappelijke binding van de omvangrijke middelen van de belangrijkste en economisch meest sterke machten van het continentale

Europa — West-Duitsland, Frankrijk, Italië en de Benelux landen. Op een andere nieuwjaarsdag, ditmaal in 1973, werd de Gemeenschap met de aansluiting van Groot-Brittan-

PRESIDENT Giscard d'Estaing (links) en Kanselier Helmut Schmidt hebben een ongekende samenwerking aan de dag gelegd om het raamwerk van het nieuwe Europese Monetaire Systeem (EMS) tot stand te brengen.

nië, Ierland en Denemarken tot negen lidstaten uitgebreid.

Nieuwjaarsdag 1979 zou opnieuw een mijlpaal op Europa's lange weg naar economische en politieke eenheid markeren. Te beginnen met 1 januari zou het nieuwe Europese Monetaire Systeem na sterke aandrang van de Duitsers en de Fransen in werking worden gesteld. Het EMS werd echter tijdelijk uitgesteld doordat de Fransen op het allerlaatste moment over landbouwprijzen eisen indienden, die door de Duitsers werden afgewezen.

„ECU” verschijnt ten tonele

De details van het EMS werden besproken in het nummer van De ECHTE WAARHEID van november/december 1978, en wel in het artikel „Hoe de dollarcrisis tot een Verenigd Europa leidt”. In het kort omvat het plan de binding van de deelnemende nationale geldeenheden binnen bepaalde nauwe toleranties tot een akkoord dat gelijkenis vertoont met eerdere, en in het algemeen weinig geslaagde koppelingen (de zogenaamde valuta-„slangen”).

Het EMS plan daarentegen rekent af met het verleden. Het kan echt een vuist maken. Achter de overeenkomst staat een gemeenschappelijke pool van goud en nationale valutareserves (waaronder Eurodollars) tot een totaal van omstreeks 65 miljard gulden. Alleen al de omvang van het fonds zal naar verwachting de valutaspeculanten de wind uit de zeilen nemen bij hun pogingen een ongepast gebruik te maken van de stijging of de daling van de EMS valuta's. Het fonds zou de voorloper kunnen zijn van een Europese centrale bank.

De kern van het nieuwe systeem zal een nieuwe, kunstmatige valuta zijn die men ECU heeft gedoopt. Het Westduitse nieuwsweekblad *Der Spiegel* wijst op de toevallige historische achtergrond van dit letterwoord: „de beginletters ervan staan voor de Engelse term 'European Currency Unit', maar de deskundigen spreken het woord op z'n Frans uit als 'ecu', en schenken het glorierijke verleden daarmee nieuwe luister: de ecu was de Franse gouden of zilveren munt, van het jaar 1266 tot 1803”.

Afrekeningen tussen de EMS-leden zullen op deze, aanvankelijk kunstmatige munteenheid gebaseerd worden.

Maar velen zijn van mening dat de „ecu” op een later tijdstip een echte Europese valuta zal worden.

Groot-Brittannië eruit, Ierland erin

Het EMS zal dezelfde lidstaten tellen als de Europese Economische Gemeenschap, ofwel de Gemeenschappelijke Markt — maar met een opvallende uitzondering. Engeland heeft er de voorkeur aan gegeven zich niet aan te sluiten, althans niet in het begin. Englands Labourregering — waarvan tal van leden de EEG en alles wat naar Europees federalisme zweemt verfoeien — maakt er bezwaar tegen in een keurslijf te worden gedwongen van wat zij als een door Duitsland opgelegde fiscale dwang beschouwt. Wanneer Groot-Brittannië dus alsnog toe zou treden (de deur staat nog open voor een toekomstig lidmaatschap) zal het slechts marginale invloed hebben op de structuur van het EMS. „Als wij dit verprutsen”, aldus merkte een kroniekschrijver in de Londense *Times* van 14 november 1978 op, „net zoals wij in het laatst van de jaren vijftig de geboorte van de EEG verknoeiden, zou wel eens kunnen blijken dat wij opnieuw op het perron bleven staan terwijl de Europese trein zich in beweging zet.”

Het kritieke besluit dat in Londen werd genomen, zal ongetwijfeld Groot-Brittannië's hele patroon van relaties met haar partners in de gemeenschap verder verstoren. Een ander artikel in de *Times*, ditmaal een op 24 november 1978 gedateerd bericht uit Brussel, merkte op: „Een situatie waarin Engeland het enige land zou zijn dat niet aan de opzet deelneemt, zal wel moeten leiden tot de versterking van Englands gevoel van isolement, waarbij het een steeds ontevredener en verbitterder lid van de Gemeenschap zal worden. . . . hetgeen Englands angstige vervolgingswaan en verdenking van continentale samenzweringen alleen maar zou kunnen versterken”.

Intussen staat de trein bij wijze van spreken op stoom te komen op het station. En al stopt hij dan niet in Londen, hij zal in Dublin een enthousiaste passagier oppikken. In weerwil van haar oorspronkelijke voorbehoud heeft de Ierse regering besloten zich bij het EMS aan te sluiten, ook al zou zij daarmee haar traditionele handelspatronen met Groot-Brittannië verstoren.

Voor Dublin betekent de overschakeling op wat in wezen een *Deutsche Mark* blok is, een berekend risico — maar een risico dat zowel politieke als psychologische voordelen biedt. Zij vertegenwoordigt Ierlands uiteindelijke „bevrijding”, het doorsnijden van

de laatst overgebleven banden in haar liefde-haatverhouding met Engeland.

De Duitsers hebben beloofd de Ieren financieel te helpen met hun overschakeling naar het continent. Duitsland bezit omvangrijke eigendommen en industriële investeringen in de Ierse Republiek.

Moedige Frans-Duitse zet

Britse autoriteiten betogen dat het EMS incompleet is; dat het zich alleen bezighoudt met wisselkoersen, en geen poging doet de economische en monetaire politiek van de betrokken landen te harmoniseren. Zij wijzen erop dat de economische omstandigheden in Europa op dit moment zelfs nog ongunstiger zijn voor een valutakoppeling dan bijvoorbeeld tien jaar geleden, toen het inflatiepeil in de verschillende landen veel minder uiteenliep en toen de chaotische ontwikkeling van de zwevende wisselkoersen nog niet was begonnen.

De Duitsers en de Fransen — de twee volkeren die op het ogenblik in Europa de lakens uitdelen — redeneren vanuit een lijnrecht tegenovergesteld gezichtspunt. Zij antwoorden dat de zwevende Amerikaanse dollar en het wijdverbreide gebrek aan vertrouwen in Amerika's economische leiding Europa geen andere keus laat dan nu te handelen, ook al is dat nog zo onvolkomen. Een hoofdartikel in het *Wall Street Journal* van 24 november vat de houding van het Continent samen: het EMS, aldus het blad, is „Europa's antwoord op de Amerikaanse monetaire losbandigheid. Het wordt voornamelijk door de Duitsers en de Fransen uitgeroemd omdat men genoeg heeft van de verstoringen van de handel en de instabiliteit van de kapitaalmarkt die het gevolg zijn van de vlucht uit de dollar in de mark, de Zwitserse franc en de Yen.

Er was een tijd dat Europa's langzame opmars naar grotere eenheid. . . . door middel van het Noordatlantisch Bondgenootschap op positieve wijze door de Verenigde Staten werd gesteund. Die opmars geraakt nu van de wal in de sloot door het Europese wantrouwen jegens de economische politiek van de VS.”

De feitelijke toestand is dat Kanselier Helmut Schmidt van West-Duitsland en President Giscard d'Estaing van Frankrijk vastbesloten waren het EMS in het leven te roepen, sedert dat plan verleden jaar juli op de EEG top in Bremen door Schmidt werd aangeprezen.

De beide staatslieden, die zich in een intieme, welhaast broederlijke relatie mogen verheugen, en die in gemeenzaam Engels met elkaar confereren, hebben de Britse argumenten van tafel geveegd. Ook verwierpen zij uit hun eigen landen afkomstige, tegengesteld luidende adviezen — niet alleen van academisch gevormde economen (waar Schmidt geen hoge dunk van heeft), maar zelfs van de machtige Duitse centrale bank, de *Bundesbank*, die er ernstige bezwaren tegen had dat een zo groot deel van Duitslands goud, *D-marken* en dollars in de gemeenschappelijke EEG pot werd geworpen.

Een Duitse topautoriteit zette een groep verslaggevers de officiële benadering van zijn regering uiteen: „De technische details zijn erg belangrijk, maar niet beslissend. Het is van meer belang dat deze stap *nu* genomen wordt, nu de politieke wil daartoe aanwezig is”.

Ook voor de Fransen wogen de politieke argumenten achter het EMS zwaarder dan de economische. „Voor President Giscard” — aldus de Londense *Times*, — is het een prestigezaak dat Frankrijk Duitsland voorblijft bij de leiding van Europa, en dit rechtvaardigt klaarblijkelijk een economische gok die minstens even groot is voor Frankrijk als ze voor Groot-Brittannië zou zijn.

En welk bijzonder politiek motief drijft de heer Schmidt? „Der Spiegel” analyseerde de kennelijke motieven van de kanselier:

„Schmidt streeft naar hogere zaken dan wisselkoersen. Hij wil opklimmen tot een Europees staatsman, en hij ziet uit naar een nieuwe poging tot verwezenlijking van de Europese eenheid. Voor hem houdt dit verband met het politieke leiderschap over het oude continent, zo niet over het Westelijk halfrond. Zijn analyse van de toestand is deze: *de Europeanen moeten de plaats innemen die de Noordamerikaanen hebben vrijgegeven*”.

Der Spiegel zette vervolgens de unieke relatie tussen Schmidt en Giscard uiteen. Het smeulende Europese ressentiment tegen overheersende Duitsers dwingt Schmidt tot grote voorzichtigheid. Dat is de reden waarom Schmidt volgens *Der Spiegel* met opzet in het openbaar een positie blijft innemen die een halve pas op Giscard achter ligt. „Schmidt denkt na en geeft aanwijzingen, Giscard vertegenwoordigt en presideert”. Een minister in Bonn voegt er aan toe: „Giscard moet voorop marcheren, Schmidt laat het leiderschap met opzet aan hem over”.

Geïnspireerd door Karel de Grote

Nimmer in de geschiedenis van het naoorlogse Europa, zelfs niet in de hoogtijdagen van de Frans-Duitse samenwerking, zoals die door Charles de Gaulle en Konrad Adenauer gestalte kreeg, zijn de belangen van de „Grote Twee” van het vasteland zo goed samengegaan.

In hun dagen maakten De Gaulle en Adenauer een begin met de traditie van de jaarlijkse consultatie tussen de regeringshoofden met het doel de Frans-Duitse betrekkingen te bespreken. Midden-september 1978 zetten hun opvolgers Giscard en Schmidt de traditie voort. Ditmaal echter stond

De grondleggers van het nieuwe Europa hebben bij voortduring verzekerd dat economische integratie geen doel op zichzelf was, maar eerder een middel om een politiek doel te bereiken. Dat doel is een Verenigde Staten van Europa.

het EMS op de agenda, en niet slechts de relaties tussen de beide landen.

Telkens weer nadat Schmidt vorige zomer in Bremen op de noodzaak van het EMS plan had aangedrongen, was dit op moeilijkheden gestuit. Het regende wederzijdse voorstellen en tegen voorstellen. Er werden compromissen voorgesteld. Tenslotte namen Giscard en Schmidt in september j.l. alle uiteenlopende denkbeelden ter hand, zetten zich aan hun eigen minitopconferentie, streken alle problemen glad en kwamen met het Europese Monetair Stelsel op de proppen zoals het zich nu aandient.

De plaats waar zij tijdens hun exclusieve minitop met elkaar spraken, is even veelbetekenend als de door hen behaalde resultaten. De beide leiders ont-

moetten elkaar in Aken, nabij de Belgisch-Nederlandse grens. De Fransen spreken bij voorkeur van Aix-la-Chapelle. Het Canadese nieuwsweekblad *Maclean's* schreef er als volgt over:

„De keus van de oude grensstad in de Alpen als plaats voor een top „tête-à-tête” tussen de Franse president Giscard d'Estaing en de Duitse kanselier Helmut Schmidt bleef niet onopgemerkt.

Daar, op de plek waar Karel de Grote eens over zijn verenigd Europees Rijk presideerde, smeadden de twee intieme vrienden en gewezen ministers van financiën het technisch raamwerk voor een nieuw Europees valutastelsel . . .”

Het Westduitse dagblad „*Hannoversche Allgemeine*” voegde er op 18 september aan toe: „Helmut Schmidt koos met opzet Aken als de plaats van samenkomen: Aken, de stad van Karel de Grote, een keizer die zowel Duitsers als Fransen als de hunne beschouwen. *Het was de eerste Frans-Duitse top die zich vrijwel uitsluitend met een Europees project bezighield*, en wel het Europees Monetair Stelsel dat het geesteskind is van Giscard en Schmidt en dat een bewonderenswaardige politieke prestatie vertegenwoordigt”.

In Aken hebben volgens het Duitstalige nieuwsweekblad *Der Report* „de waardedaling van de dollar en de ongelukkige politiek van (president) Carter . . . Schmidt en Giscard mogelijk bewogen tot het aanroepen van de geest van Karel de Grote [in Frankrijk *Charlemagne* genoemd] om de 'Oosten Westfranken' althans in muntsoort tot elkaar te brengen”.

Tijdens een van de Akense bijeenkomsten zou Giscard volgens *Maclean's* in feite een dergelijke aanroeping hebben gedaan. Hij refereerde namelijk aan „de geest van Charlemagne die door deze top bliest”.

Concert van de eenheid

Eveneens tijdens deze kritieke top, die Europa op zijn huidige koers zette, had een hoogst ongebruikelijke gebeurtenis plaats. Op donderdagavond 14 september betuigden de twee machtigste democratische leiders in het huidige Europa als het ware hun hulde aan het autocratische en theocratische verleden van het continent.

Op deze bijzondere avond woonden Schmidt en Giscard vergezeld van hun officiële gevolg een concert in de oude (uit 796 daterende) kathedraal van Aken bij.

Het tafereel stamde welhaast rechtstreeks uit de middeleeuwen. Zij

zaten voor het gouden borstbeeld van Charlemagne, de Frankische koning die praktisch al de christelijke landen van West-Europa tot één superstaat verenigde, met *de Britse eilanden als voornaamste uitzondering*. (In het jaar 800 kroonde Paus Leo III Charlemagne in Rome, en verleende hem de Romeinse titel van keizer).

Boven de twee figuren van onze tijd hing de magnifieke bronzen kroonluchter, een uit 1168 daterend geschenk van de latere keizer van het Heilige Roomse Rijk, Frederik I (Barbarossa). De bij deze gelegenheid ten gehore gebrachte muziek, die door de Bisschop van Aken was uitgekozen, was hoogst toepasselijk. Het kathedrale koor presenteerde een avond van middeleeuwse polyfonische composities.

Een verslaggever van het Westduitse dagblad *Frankfurter Allgemeine* beschreef de sfeer van deze unieke gebeurtenis als volgt: „De volmaakte architectuur, de stenen getuigen van de Europese historie en de rijke tonen van oude westerse muziek *schiepen een atmosfeer die de beide staatslieden in hun gemakkelijke zetels die voor de gouden schrijn van Karel de Grote waren geplaatst, zichtbaar aangreep*. En het Europese publiek zal zo weten, dat *er een nieuw tijdperk in de ontwikkeling van de Europese gemeenschap wordt ingeluid*”.

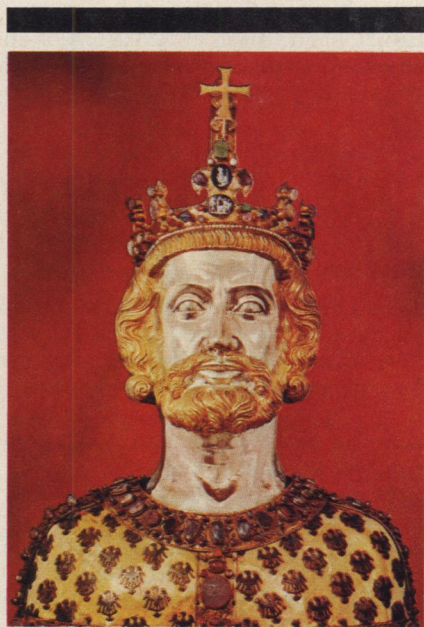
Aan het slot van de conferentie gaf de in Bonn verschijnende *General Anzeiger* van 16 september dit commentaar: „In Aken bereikte de samenwerking tussen de beide burenen een niveau dat nauwelijks hoger kan. Hun gezamenlijke Europese wil is nooit zo overtuigend gemanifesteerd — zelfs De Gaulle en Adenauer, in wier traditie Schmidt deze bijeenkomst had doen plaats vinden, bezwoeren de Duits-Franse eenheid niet in zulke krachtige bewoordingen, noch waagden het op overeenkomstige wijze *een beroep op Charlemagne als kroongetuige te doen*”.

Eén ding is zeker, zowel Schmidt als Giscard hadden zich naar de juiste plek begeven om de „inspiratie” te vinden die zij nodig hadden om Europa verder, en in sneller tempo, de weg naar de eenheid op te sturen.

De herleving van het Romeinse Rijk

De gebeurtenissen rond de unieke conferentie in Aken, waarover in de Engelstalige pers niet uitvoerig werd bericht, zou de trouwe lezers van *The Plain Truth* in feite niet dienen te verrassen. Jarenlang hebben de Engelsta-

lige redacteurs van deze publikatie, lang voor de oprichting van *De Echte Waarheid*, hun lezers in Noord-Amerika, Groot-Brittannië, Afrika, Australazië en elders gewaarschuwd dat de bijbel voorspelt dat er een eindtijd zal aanbreken die gekenmerkt wordt door een machtige economische, militaire en religieuze unie in Europa — een dermate ontzagwekkende macht dat zij de gehele wereld zal verbazen als zij eenmaal tot stand is gekomen (Openbaring 17:8). Wat meer is, deze unie zal

Ann Münchow

*Keizer Karel de Grote,
door Paus Leo in 800
A.D. gekroond,
verenigde onder zijn
heerschappij praktisch
heel West-Europa.*

een laatste herleving van het oude Romeinse Rijk vertegenwoordigen.

In het nummer van *The Plain Truth* van juni/juli 1934 — pas het vijfde nummer van het tijdschrift — schreef redacteur Herbert W. Armstrong op pagina 6 dat „de Heilige Schrift voorspelt dat in het laatste der dagen twee grote militaire mogendheden zullen opstaan — een daarvan als de herleving van het Romeinse Rijk in een fe-

deratie van 10 landen op het grondgebied van het oude Romeinse Rijk; de andere 'Gog', of Rusland met zijn bondgenoten. . . .”

De heer Armstrong verklaarde verder dat „het 17e hoofdstuk van Openbaring ons verhaalt van het oude Romeinse Rijk dat nog eenmaal zal herrijzen, ditmaal als een federatie van 10 naties — en dat het de aanvaller zal zijn in de oorlog”.

Kort na de Tweede Wereldoorlog toen Europa en Duitsland in het bijzonder, op apegapen lagen, deed de heer Armstrong de verbazingwekkende voorspelling — gebaseerd op de bijbelse profetie — dat Duitsland zou herrijzen en dat onze vijand uit de oorlogstijd een Europees machtsblok zou leiden. Onthoudt deze „voorspellingen” goed.

„De Duitsers zijn zich nu aan het herbewapenen! Een nieuw Duitsland rijst op uit de ruïnes van de Tweede Wereldoorlog. Amerika's voornaamste vijand zal weldra weer op de been zijn” (Juni 1952, *the Plain Truth*, pag. 2).

„Duitsland is voorbestemd om als leider van elke Europese unie op te treden. Het vormt het economische hart van Europa en herstelt zich sneller dan welke andere Europese natie ook”. (September 1953, *PLAIN TRUTH*, pag. 3).

Deze „voorspellingen” zijn uitgekomen. In 1978 streefde West-Duitsland eindelijk de Verenigde Staten voorbij als 's werelds grootste exporterende natie! En het is rondom de Duitse industriële krachtcentrale dat alle andere lidstaten van de Gemeenschappelijke Markt rondwentelen.

Nu is het ongetwijfeld waar dat West-Duitsland en zijn Europese partners op het ogenblik *democratische* naties zijn. Maar gezien in het licht van de lange loop van de Europese geschiedenis is de democratie als regeringsvorm vooral in Duitsland en Italië altijd van extreem korte duur geweest. Daar komt bij dat de democratische instellingen van Europa de vuurproef van een ernstige nationale crisis zoals een economische depressie, nog moeten doorstaan.

En nu zijn wij, nota bene op het hoogtepunt van de democratische ontwikkeling in Europa, getuigen van het vreemde schouwspel van politieke sleutelfiguren, die teruggrijpen op Karel de Grote — de „koning-vader van Europa” — om inspiratie op te doen om hen in het hier en nu leiding te geven.

Rol van het pausdom

In het oktobernummer van 1951 van *The PLAIN TRUTH* deed de heer Armstrong nog een tamelijk verbazingwekk-

kende voorspelling. Op pagina 13 van dat nummer zei hij dat „alleen de Paus het leiderschap kan voorzien van het eenheid brengende, solidariserende element om deze Verenigde Staten van Europa — dit herrezen Romeinse Rijk — tot werkelijkheid te doen worden.”

Deze nogal stoutmoedige verzekering zal velen mogelijk nog verbazingwekkend voorkomen. Men dient zich echter te realiseren dat de macht van de rooms-katholieke kerk — indien en wanneer die wordt ingeroepen — hoogstwaarschijnlijk het enige cement vormt dat de naties van West-Europa bijeen kan houden. Zelfs nu blijven de twee Europese grootmachten — Frankrijk en West-Duitsland — ernstig verdeeld over de manier waarop de „Verenigde Staten van Europa” zouden moeten worden opgetrokken. De Duitsers hebben voorkeur voor een sterke Europese federatie; de Fransen blijven voorstanders van een lossere Europese confederatie, waarin elke natie (in het bijzonder Frankrijk) haar eigen identiteit zal behouden.

Op 21 november sprak Giscard opnieuw zijn verzet tegen een Europese federatie uit door te verklaren dat „de Europese eenheid een afspiegeling dient te zijn van de lange historie en de grote verscheidenheid van de Europese landen”.

Tezelfdertijd wordt het Europese blok katholieker van aard. Spanje en Portugal komen dichterbij het lidmaatschap van de Economische Gemeenschap, evenals het orthodoxe Griekenland, terwijl het protestante Groot-Brittannië op het punt staat deze te verlaten. Het katholieke Ierland daarentegen is „in” in Europa.

Het staat nog te bezien welke rol het nieuwe hoofd van de rooms-katholieke kerk zal spelen. Johannes Paulus II, de voormalige aartsbisschop van Krakow in Polen, heeft het grootste deel van zijn leven achter het IJzeren Gordijn doorgebracht. Hij kent de communistische mentaliteit goed; draagt hij niet de litten van de confrontatie tussen kerk en staat in Polen?

In zijn eerste toespraak verzekerde hij dat „wij niet voornemens zijn politiek tussenbeide te komen, dan wel deel te hebben aan de uitwerking van wereldse zaken”. Maar sommige waarnemers zijn van mening dat de paus zich niet kan losmaken van zijn unieke achtergrond en opleiding. De expert op het terrein van het Euro-communisme, Carl Mazzani, gaat in zijn artikel in *The Nation* van 28 oktober zelfs zo ver te schrijven: „De waarschijnlijke invloed van Johannes Paulus II op de

Oost-West relaties, op de EEG en op Washington is even ontzaglijk als onvoorspelbaar”.

Mogelijk is het van betekenis dat „de geest van Karel de Grote” in deze moderne tijd werd aangeroepen. Karel of Charlemagne was het prototype van een „christelijke” koning en keizer. Volgens de *Encyclopedia Britannica* (Dl 4, pag 44 en 45, 15e editie) „erken- de Karel al vroeg de nauwe band tussen wereldse macht en de kerk; hij had veel achting voor de kerk en voor 's konings plicht het christelijk geloof te verbreiden... Gegeven de onverbreekelijke band tussen wereldse macht en christelijk geloof, betekende dit dat zij (zijn onderdanen) bekeerd dienden te worden”.

Zal deze „politieke herrijzenis” van Charlemagne op niet te grote afstand worden gevolgd door de herleving van Europa's religieuze erfenis?”

Doel: Supereuropa

De grondleggers van het nieuwe Europa, dat sedert het einde van de Tweede Wereldoorlog in de stijgers staat, hebben bij voortdurende verzekerd dat economische integratie geen doel op zichzelf was, maar eerder een middel om een politiek doel te bereiken.

In de verklaring die in 1950 voorafging aan de oprichting van de Europese Kolen- en Staalgemeenschap (de voorloopster van de EEG), sprak Robert Schuman over „de eerste concrete totstandkoming van een Europese federatie die onmisbaar is voor het behoud van de vrede”.

De werkelijke leidsman achter het plan dat bekendheid zou krijgen als het plan Schuman was Jean Monnet — de zogenaamde „vader van De Gemeenschappelijke Markt”. Monnet is nu 90 jaar. In zijn onlangs voltooide memoires verklaart Monnet dat het doel van zijn levenswerk momenteel nog hetzelfde is als het altijd is geweest: de schepping van de „Verenigde Staten van Europa”.

Ook sommige Amerikanen hebben — wanneer ze hun aandacht althans niet uitsluitend gericht hielden op Aziatische problemen — kunnen constateren in welke richting Europa koerste. Toen de Gemeenschappelijke Markt nog geen vier jaar oud was, zei McGeorge Bundy — speciale adviseur van wijlen president Kennedy — dat het „nieuwe Europa” voorbestemd was een grootmacht te worden die op voet van gelijkheid met de Verenigde Staten en de Sovjetunie kon verkeren.

„Wij hebben”, aldus Bundy, „onze ogen gericht op een nieuw Europa met

de economische macht, het militaire zelfvertrouwen en de politieke eenheid van een werkelijke grootmacht”.

Maar alvorens Brundy's voorspelling uit kon komen, moesten zich eerst andere gebeurtenissen afspelen. Eerst moest nog de wil van de Verenigde Staten op de proef gesteld — en *vernietigd* — worden; in Zuidoost-Azië! De almachtige dollar moest van zijn voetstuk gestoten worden.

Nu wordt het toneel in gereedheid gebracht voor de opkomst van een machtig Europa. In de *New York Times* van 9 november 1978 maakte Mary Kalder, schrijfster van het boek „Het uiteenvallende westen” de volgende belangrijke opmerkingen:

„De gebeurtenissen van de afgelopen weken (de dalende dollar) bevestigen slechts het verval van Amerika en de toenemende betekenis van West-Europa, dat gedomineerd wordt door West-Duitsland... een financiële reus wiens monetaire reserves en export van industrieproducten die van Amerika ver achter zich laten.

West-Europa heeft het volledige potentieel van een supermogendheid. Het vormt een grotere handelseenheid dan de Verenigde Staten, het heeft een hoger tempo van economische groei, en meer mannen onder de wapenen dan de Verenigde Staten. Het succes van de pogingen om tot monetaire eenheid te geraken, hangt af van het welslagen van ermee samenhangende pogingen om tot politieke eenheid en militaire integratie te komen, want slechts deze zouden de noodzakelijke voorwaarden kunnen leveren voor een Europese staat die een stabiele Europese valuta zou kunnen handhaven.

Een Europese staat, want dat is het waar het op neerkomt, *zou een machtige uitdaging voor de Verenigde Staten betekenen*, een concurrent die tegen het Amerikaanse parochialisme zou zijn opgewassen, en die lik op stuk zou kunnen geven.”

Europa heeft het ver geschopt. De EMS betekent, eenmaal in werking, een nieuwe mijlpaal op weg naar de status van een supermogendheid. Wat vanaf heden gebeurt, zal de Verenigde Staten en Groot-Brittannië niet tot voordeel strekken.

Blijf De ECHTE WAARHEID lezen als u deze opmerkelijke ontwikkelingen bij wilt houden. En schrijf ons, als u dat nog niet gedaan hebt, om toezending van het gratis boekje van de heer Armstrong, *De sleutel tot het boek Openbaring*. Het verklaart de bijbelse symboliek die het grote nieuws van vandaag omhult. □

DEEL TWEE: EEN NIEUWE OORLOG?

Enige maanden geleden heb ik de ruimte in deze rubriek gebruikt om te wijzen op enkele duidelijke oorlogssignalen die overal in de wereld waarneembaar zijn. Momenteel zijn er nog veel meer. Vandaar deel twee.

Sedert het jammerlijke fiasco in Vietnam zijn de Amerikanen in hun schulp gekropen. Zij willen niet meer betrokken worden in nog meer „buitenlandse” oorlogen. Ongeacht hoe belangrijk het betrokken land ook mag zijn voor hun eigen veiligheid, economie en levensstijl, zij zijn niet geïnteresseerd.

Tijdens een toespraak op een militaire academie zegt de Amerikaanse president stoutmoedig tot de Sovjetunie: „Wij willen samenwerking of confrontatie”. Hij jaagt ook de Amerikaanse uitgaven voor de burgerlijke luchtbescherming op, ter voorbereiding op

De bijbel schat het aantal doden op ongeveer 25 percent — of wel rond de 55 miljoen Amerikanen. Schep moed!

het „ondenkbare” nucleaire Armageddon waar we allemaal zo bang voor zijn, maar die we in onze gedachten terzijde schuiven, omdat het te onaangenaam is om daaraan te denken.

Solzenitsjyn waarschuwt Amerika voor het ineenstorten van onze samenleving en zegt dat het Westen zijn ruggegraat heeft verloren en geen andere doelstellingen heeft dan de voortdurende en steeds toenemende bevrediging van het eigen ik. Hij voorspelt ook een nieuwe massale oorlog op deze planeet, maar denkt niet dat het een kernoorlog zal zijn.

De Chinezen houden vol dat de volgende oorlog een kernoorlog zal zijn die uitgevochten wordt tussen de VS en de Sovjetunie, maar voorspellen dat de confrontatie plaats zal vinden op het traditionele slagveld van Europa. De Russen hebben gedurende de laatste tien jaar consequent ongeveer tien miljard dollar per jaar uitgegeven aan de opbouw van een hoogstaand burgerlijk luchtbeschermingssysteem, waarvan ze hopen dat het bij een nucleair treffen de verliezen aan hun kant tot minder dan tien miljoen mensen zal be

perken. De Verenigde Staten jagen nu ter elfder ure hun burgerlijk luchtbeschermingsprogramma (wat op zich al een aanfluiting is) op tot \$800.000 per jaar — te weinig, te laat.

Afgelopen herfst kwam een presidentieel rapport tot de conclusie dat in geval van een kernoorlog met de Russen, ongeveer 140 miljoen Amerikanen om

De Amerikanen zijn in hun schulp gekropen. Zij willen niet meer betrokken worden in „buitenlandse” oorlogen.

zouden komen. Een onderzoek van het Pentagon is het hier niet mee eens en schat de verliezen op meer dan 170 miljoen. De bijbel, u kunt het geloven of niet, schat het aantal doden op ongeveer 25 percent — of wel rond de 55 miljoen mensen van de huidige Amerikaanse bevolking. Schep moed!

De Amerikaanse rage uit de jaren vijftig van de schuilkelder in de achtertuin is voorbij — iedereen beseft dat het de moeite niet waard was. Schuilkelers die al klaargemaakt zijn voor onmisbare regeringsfunctionarissen kunnen in een tijdsverloop van twee uur toegankelijk gemaakt worden. Toch wordt toegegeven dat, als kernwapens gelanceerd zouden worden vanaf onderzeeërs dicht bij de Amerikaanse kust, de waarschuwingstijd minder dan vijftien minuten zou zijn! En er was een presidentieel bevel voor nodig om de mogelijkheid te bereiken van een schuilplaats binnen twee uur!

Neem het allemaal met een korreltje zout — misschien zal de détente functioneren; misschien zijn de Russen alleen maar speelgoedberen die het te druk hebben met hun eigen problemen; misschien zijn ze helemaal niet op wereldoverheersing uit, hoewel het hun vaak openlijk verklaarde doel is; misschien bestaan Sinterklaas en de paashaas wel echt!

Hou het nieuws in de gaten en zie hoeveel toesprekingen op een komende oorlog u kunt vinden — u zult versteld staan (in meer dan één opzicht!).

Een nieuwe oorlog — waarom niet? Let op deel drie van deze rubriek, tenzij . . .

DE MASSALE IN GU

ZELFMOORDSCÈNE op het terrein van People's Temple in Jonestown, Guyana, waarop men enige van de meer dan 900 personen ziet die zich het leven benamen door dodelijk cyaan-kali te drinken.

Pool picture by Frank Johnson of the Washington Post via Wide World Photos

ZELFMOORD YANA

Meer dan negenhonderd doden in Guyana. Hoe is dit te verklaren? Nooit eerder was er zulk een gruwelijke, onvoorstelbare nachtmerrie! Wat betekent het?

door Herbert W. Armstrong

Wij hebben de tijd van schrikwekkende, *nooit eerder* voorgevallen gebeurtenissen bereikt. Hoe kunnen wij zulke wereldschokkende gewelddadigheden verklaren? In die meer dan 900 mensen leefde de eerste wet van de menselijke natuur — die van zelfbehoud. Indien er in mensen al enig instinct is, is het dat van zelfbehoud. Gods Woord zegt: „Niemand haat ooit zijn eigen vlees” (Ef. 5:29). Hoe dan een ritualistische „religieuze” plechtigheid te verklaren, voorafgegaan door driloefeningen, waarbij ouders hun kinderen de dodelijke cyaanalkalidrank toedienden? Om dan, toen de kinderen zich in hevige doodsnoed kronkelden en schuimbekend schokten, niet in staat op adem te komen, kalm de dodelijke drank zelf tot zich te nemen. *Ondenkbaar!* Hoe is dit te verklaren? Ik kom daar direct op terug. Het is buitengewoon belangrijk dat wij leren begrijpen wat deze bizarre en schokkende gebeurtenis, tezamen met vele andere *nooit eerder* bestaande hebbende gewelddadigheden, betekent — als waarschuwing aan een achteloze en geestelijk stervende wereld! Want de beschaving zelf is stervende!

Toch is dit slechts één meer van vele wereldschokkende gebeurtenissen die de aarde letterlijk voor de eerste keer doen schudden! De tijd van de *nooit eerder* voorgekomen gewelddadigheden is aangebroken.

Wij ervaren het eerste gerommel van de ongekende „grote verdrukking”.

Nooit eerder werden de regeringen van landen in een tempo van circa één per maand omvergeworpen. God waarschuwde dat in deze eindtijd: „Ik alle volken zal doen beven . . . en Ik zal de troon der koninkrijken omverwerpen” (Hag. 2:8, 22).

De bijbelse profetie zegt dat dit gevolgd zal worden door een wereldwijde aardbeving als nooit tevoren: „En er kwamen bliksemstralen en stemmen en donderslagen, en er geschiedde een grote aardbeving, zo groot als er geen geweest is, sedert een mens op de aarde was: zó hevig was deze aardbeving en zó groot” (Openb. 16:18).

Nooit eerder was er een tijd waarin er wapens bestonden die *alle leven* van de planeet aarde konden wegvagen.

Nooit eerder was de grondslag der beschaving — het gezins- en huiselijk leven — zo aan het afbrokkelen. Deze afbrokkeling gaat vergezeld van echtscheiding, immoraliteit, ongerechtigheid, misdaad, corruptie, geweld en herhaalde oorlogen, alle in versnelde hevigheid!

En toch, het ergste moet nog komen! Dit is slechts het eerste gerommel van de wereldschokkende *grote verdrukking* — de meest catastrofale wereldomvattende beroering die ooit door mensen zal worden ervaren!

Onheilsprofetie? Absoluut niet!

De ongekende wereldwijde aardbeving zal het teken zijn van de tijd van de opstanding in heerlijkheid van Gods heiligen. Zij zullen de terugkerende, verheerlijkte en machtige Christus ontmoeten. Christus die als koning der koningen en heer der heren komt, zal regeren over alle volken en hun redding bewerkstelligen.

Daarop zullen duizend jaar volgen van wereldvrede, overvloed, geluk en vreugde, en eeuwig leven zal aan alle volken worden aangeboden!

Twee belangrijke vragen

Twee uiterst belangrijke vragen dienen nu te worden beantwoord.

1) *Waarom* en *hoe* het heeft kunnen gebeuren, en 2) *Wat* het betekent — de waarschuwing die het een misleide en stervende wereld toeroept.

Hoe kon deze sekteleider Jim Jones zoveel honderden, in strijd met het sterkste menselijke instinct, ertoe gebracht hebben, te repeteren en dan op zijn woord rustig en gehoorzaam hun kinderen en zichzelf te doden? Wat kon de drijfveer zijn geweest van zulk een griezelige, weerspannende, bizarre tragedie — een ongelooflijke gebeurtenis, zonder precedent?

Deze mensen waren geen ongeletterde, volslagen onontwikkelde wilden. Die hadden waarschijnlijk niet tot zulk een gruwel gebracht kunnen worden.

Men zei dat de sekteleider, James Warren Jones, een dynamische prediker was en ook dat hij een charismatische persoonlijkheid bezat. In de jaren '60 bouwde hij in San Francisco de People's Temple, die geacht werd de grootste kerkelijke gemeenschap van Californië te zijn.

Naar verluidt heeft Jones zich, op verschillende tijdstippen, „God” en „Vader” genoemd. Hij was noch „God”, noch, in godsdienstige zin, „Vader”. Hij was 46 jaar en zou meer dan 40 mensen uit de doden hebben opgewekt.

Hij bezocht de universiteit van Indiana, studeerde af aan de Butler universiteit in Indianapolis en bezocht het Cleveland Bible College. Hij zou tot predikant van de Discipelen van Christus zijn gewijd.

Hij bemoeide zich echter ook, als een krachtig pleitbezorger voor burgerrechten, met de politiek. Hij was predikant van een paar kleine kerken in de buurt van Indianapolis geweest.

Men zegt dat hij een buitensporig seksueel leven leidde, er minnaressen op nahield en zowel vrouwelijke als mannelijke volgelingen ertoe bracht zich aan zijn heftige seksuele avances te onderwerpen.

Hij trok een multiraciale aanhang aan, waarin de zwarten overheersten en de blanken op de tweede plaats kwamen. De mensen begonnen hun eigendommen aan hem over te dragen.

Jones kende de „Vader God” die beweerde de „mens geworden God” te zijn. Jones zou gezegd hebben dat hij de reïncarnatie was van Jezus Christus en van Lenin en beweerde hebben dat de „Vader God” intrek in zijn ziel had genomen.

Hij bouwde in San Francisco een grote gemeente op. Een belangrijke leerstelling van hem was dat hij een gezondbidder was. De pers heeft details van vele in scène gezette, zogenaamde genezingen beschreven.

Slachtoffers bij hun volle verstand?

Wat de gruwel van deze ongelooflijke, massale zelfmoord betreft, is de grote vraag *hoe* zo iets kan worden verklaard.

Niemand kan 900 mensen zodanig onderrichten en beïnvloeden dat zij zich ertoe bewegen zichzelf en hun kinderen gezamenlijk op zijn bevel te vernietigen — niet wanneer ze bij hun volle verstand zijn!

Ik geloof niet dat één man 900 mensen zodanig kan hypnotiseren dat ze

tot zulk een onnatuurlijke daad overgaan.

Maar wat de pers van deze wereld niet kon begrijpen is het feit dat Satan de duivel en zijn tienduizenden demonen letterlijk bestaan. Dit zijn geestelijke wezens met bovennatuurlijke vermogens.

Gods Woord zegt over hen in Efeze 6, aangaande de problemen, moeilijkheden, geschillen en voorvallen waarmee wij mensen moeten worstelen: „Want wij hebben niet te worstelen tegen bloed en vlees, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de wereldbeheersers dezer duisternis, tegen de boze geesten in de hemelse gewesten” (Ef. 6:12). Let op het woord „beheersers” van de duisternis dezer wereld.

De wereld schijnt niets van demonische bezetenheid te weten. Jezus Christus gaf zijn apostelen macht om demonen uit te drijven. In deze wereld spreken rechters, doktoren, psychologen en de openbare pers in zulk een geval steeds van krankzinnigheid of het een of andere fysieke of mentale probleem. Het probleem is niet fysiek. Het is geestelijk — en er zijn boze en slechte geesten, evenzeer als heilige engelen, en de heilige Geest van God, de opperste macht over allen.

Maar laten wij andermaal naar de meer dan 900 mensen kijken. Deze tragedie was niet de hysterische daad van iemand in een traumatische, gefrustreerde toestand. Het was niet de daad van iemand die door het leven was gemangeld en die, misschien uit berouw of angst voor de wet „een uitweg” zocht om een „eind aan dit alles” te maken. Tussen haakjes, de dood maakt niet aan alles een eind. Slechts weinigen weten wat er bij de dood gebeurt of kennen de waarheid van het leven na dit leven!

Maar wat in hun opkwam, moet noodzakelijkerwijs verantwoordelijk zijn voor wat zij, geleid door hun verstand, in hun mond stopten!

Naar verluidt heeft Jim Jones zich enigszins beziggehouden met het valse geloof in de „zielsverhuizing”. Soms leidt dit geloof tot de verwachting dat men in het volgende leven in een veel meer begeerde vorm zal verschijnen.

Demonen zouden natuurlijk geloven dat de dood een „welkome vriend” is. Toch onthult God dat de dood een vijand is en zelfs de laatste vijand die

zijn voor eeuwig in de buitenste duisternis van de ruimte de dwalen — om zo hun zelf opgelegde straf voor zulk een duivelse houding te ondergaan. Voor een demon zou de dood een hoogst welkome vriend zijn. De demonische geest is verdorven, verwrongen en verknipt.

Beschouw in dit licht een voorval in het leven van Jezus. Hij was juist aan de Galilese zijde van het Meer van Galilea aan land gegaan en ontmoette een man die door een aantal demonen was bezeten. Toen Jezus de demonen beval naar buiten te komen, smeekten zij in een kudde zwijnen te mogen varen die dichtbij graasden. Toen de demonen de zwijnen binnenvoeren, stormden deze langs de helling de zee in en verdronken in het water.

Dachten deze demonen, met hun verknipte geesten, niet dat indien de zwijnen, die door hen bezeten waren, stierven, zij ook zouden sterven?

Is het mogelijk dat aangezien deze Jones, naar verluidt, zich met magie en toverij bezighield, hij zelf door een demon kon bezeten zijn en dat onder zijn invloed zijn aanhangers hun geest voor demonische bezetenheid hebben opgesteld? Men zegt dat Jones zelf in de laatste jaren een totale verandering in houding en optreden heeft ondergaan.

De bijbel zegt dat Satan — of het individu dat hij in bezit neemt — in de generatie die nu leeft tekenen en bedriegelijke wonderen zal bewerkstelligen en

met allerlei krachten zal werken en velen zal misleiden (2 Thess. 2:9). Het in de profetie genoemde individu kan niet Jim Jones zijn, maar misschien kan Satan dit in meer dan één mens, op verschillende tijden, in deze laatste dagen teweegbrengen.

Wat het betekent

Ongeacht hoe het gebeurde, het was
(Zie verder pagina 28)

Wide World Photo

DE SEKTELEIDER JIM JONES, die zich nu eens „De profeet van God”, dan weer „Vader” of de „Reïncarnatie van Jezus Christus” noemde, bracht vorig jaar in Guyana honderden kritiekloze aanhangers tot een afschuwelijke zelfmoord. Deze tragedie werpt een schril licht op de noodlottige gevolgen van het blindelings volgen van een man in plaats van het goddelijke leiderschap van Jezus Christus.

Christus zal vernietigen (1 Cor. 15:26).

Maar kijk eens naar de dood zoals een demon hem zou zien. Satan is het meest ellendige, gefrustreerde, ongelukkige wezen dat bestaat — vervuld met wrok, bitterheid, opstandigheid en haat. Zijn demonen delen deze houding. Ze weten dat ze onsterfelijke, uit geest bestaande wezens zijn, zodat ze niet kunnen veranderen en gedoemd

„Nee, dank u, ik ben op DIEET...”

door Dibar Apartian

Verleden jaar gaven de Amerikanen meer dan tien miljard dollar uit aan vermageringsmiddelen.

Ze kochten pillen, poeders, vloeibare proteïne, zweetgordels en elk ander middel dat menselijk vernuft maar kan bedenken — en gaven daaraan meer uit dan het nationale budget van Zwitserland bedraagt!

Wat was in uw eigen land uw bijdrage aan een soortgelijke enorme geldsom? Maakt u zich, net als miljoenen andere mensen, zorgen over uw gewicht? Als u de middelen — en natuurlijk de wilskracht — had, hoeveel zou u dan bereid zijn te besteden of op te offeren om uw overtollige ponden kwijt te raken?

Dikte is iets waar iedereen een hekel aan heeft. Maar is dikte alleen lichamenlijk? Kan zij ook niet geestelijk zijn? Dat kan zeker — en vaak is het ook zo. Eigenlijk is geestelijke dikte veel erger dan lichamenlijke dikte. Bovendien zijn er geen geestelijke zweetgordels te koop om opgeblazen ego's, opgezwollen trots of ijdelheid te laten leeglopen. Bent u net zo bereid om te vechten tegen uw geestelijke dikte als tegen uw lichamenlijke vet?

Door het oog van een naald

Wat jammer dat de meeste mensen zich drukker maken over hun lichamenlijke conditie dan over hun geestelijke groei! Hoe velen van diegenen, die trouw de instructies volgen uit handleidingen om af te vallen, besteden aandacht aan de

instructies die gegeven worden in een andere — veel belangrijker — handleiding die ons helpt ons geestelijk vet kwijt te raken? Wij schijnen niet te beseffen dat overtollige geestelijke calorïen schadelijker zijn dan overtollige lichamenlijke calorïen.

Om geestelijke dikte te overwinnen moet men zich aan een *geestelijk dieet* houden, dat is de enige manier om goedmoedigheid te verkrijgen en geestelijke groei te ervaren.

Christus' discipelen waren vaak niet in staat zijn gelijkenissen te begrijpen. Ze waren zelfs ontzet door een uitspraak die Hij deed over de rijken. Een jongeman kwam naar Jezus toe om te vragen wat hij verondersteld werd te doen om het eeuwige leven te verwerven. Christus zei hem de geboden te onderhouden.

Maar met dat antwoord was de jongeman niet tevreden. Hij had dat sinds zijn kinderjaren uit gewoonte gedaan. Waar ontbrak het hem aan? Wat anders was er voor hem te doen? Toen Christus hem zei alles wat hij bezat te verkopen en aan de armen te geven, liep hij treurig en teneergeslagen weg, want hij was erg rijk.

Zich tot zijn discipelen wendend, zei Christus: „Voorwaar, Ik zeg u, een rijke zal moeilijk het Koninkrijk der hemelen binnengaan. Wederom zeg Ik u, het is gemakkelijker, dat een kameel gaat door het oog van een naald dan dat een rijke het Koninkrijk Gods binnengaat” (Matth. 19:23-24).

Zoals u ziet was de jongeman *te dik*

door de trots op zijn bezittingen om in staat te zijn door „het oog van een naald” te gaan. Hij had dringend behoefte aan een *geestelijk dieet*! Hij moest leren zichzelf los te maken van zijn stoffelijke rijkdom — het obstakel dat overtollig geestelijk gewicht in hem verwekte. Hij moest dat kwijt raken om het Koninkrijk Gods binnen te gaan. Hij vond echter die prijs te hoog. Hij wenste niet op deze manier af te slanken; hij besepte niet dat hij veel te zwaar was door egoïsme en liefde voor de wereld.

De enge poort

Bij een andere gelegenheid gaf Christus zijn leerlingen het volgende onderrecht: „Ga in door de enge poort, want wijd is de poort en breed de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die daardoor ingaan; want eng is de poort, en smal de weg, die ten leven leidt, en weinigen zijn er, die hem vinden” (Matth. 7:13-14).

Een „enge poort” en een „smalle weg” zijn beslist groter dan het „oog van een naald”. Niettemin is om erdoor te gaan ook veel geestelijk vermageren vereist — een geestelijk dieet dat bestaat uit het onszelf in bedwang houden, onze natuur de baas worden en ons ego leeg laten lopen.

Over het algemeen gesproken, zijn wij allemaal erg verdraagzaam voor onszelf. We zien in onszelf dat door de vingers wat we niet bereid zijn in anderen over het hoofd te zien. Het lijkt alsof — voor zover het onszelf betreft

— de gouden regel éénrichtingsverkeer is. Wij willen door iedereen goed behandeld worden ongeacht hoe wij hen behandelen. Dit staat gelijk aan het binnengaan door de wijde poort en het volgen van de brede weg die tot het verderf leidt.

Iedereen die al eens een of ander dieet heeft gevolgd, weet dat men moet leren „nee” te zeggen tegen dingen die in zijn dieet verboden zijn. Een geestelijk dieet vereist evenveel vastberadenheid en wilskracht — zo niet meer. Als u kunt leren „Nee, dank u” te zeggen als het om stoffelijk voedsel gaat, kunt u ook leren „Nee, dank u” te zeggen tegen gedachten of daden die in uw geestelijk dieet niet geoorloofd zijn.

Jaloezie, egoïsme en ijdelheid hebben dezelfde uitwerking op uw geest als te vet voedsel op uw lichaam. Ze veroorzaken een geestelijke zwaarlijvigheid die u belet door het oog van een naald te gaan, maar ook door „de enge poort” binnen te komen.

Vleierij, roddelen en het verspreiden van geruchten kunnen — net als suikerzout voedsel — u voorzien van „interessante” conversatie, maar zullen in hoge mate bijdragen aan uw geestelijk te zwaar gewicht. De volgende keer dat u zich in dergelijke omstandigheden bevindt, heb dan eens de moed om tegen uzelf — of degenen om u heen — te zeggen: „Nee, dank u. Ik ben op dieet.”

Ons dieethandboek

Momenteel verwerpt de mensheid voor het merendeel de bijbel als het enige handboek dat op het gebied van het geestelijk dieet een autoriteit is.

Waarom? In de eerste plaats houden mensen er niet van te geloven, dat de bijbel werkelijk al de wezenlijke grondbeginselen — zowel geestelijke als lichamelijke — voor het leven bevat en waar zo wanhopig behoefte aan is ten einde ons lichaam en onze geest in goede conditie te houden. Wat uw godsdienst ook is of wat u ook gelooft, het kan de waarheid niet veranderen: de bijbel is de onontbeerlijke handleiding die ons helpt de „smalle weg” te gaan die tot eeuwig leven leidt. Het is onze leidraad, onze handleiding, ons instructieboek dat al de noodzakelijke bestanddelen bevat om een goede geestelijke structuur te behouden. Een van de meest essentiële hiervan is dankbaarheid.

In wezen zijn we allemaal veel te ijdel en egoïstisch. Wij overschatten vaak de waarde van onszelf. Wij vinden dat ons meer toekomt dan we eigenlijk hebben. In werkelijkheid ver-

dienen we niets anders dan de dood, omdat wij allemaal gezondigd hebben en het loon van de zonde de dood is (Rom. 6:23).

Heeft u er ooit over nagedacht wat uw inbreng in deze wereld is geweest? Wat u eraan bijgedragen heeft? Hoeveel u voor anderen heeft gedaan? Welke uitvindingen u heeft gedaan die er voor uw tijd nog niet waren? De apostel Paulus schreef: „Nu brengt inderdaad de godsvrucht grote winst, (indien zij gepaard gaat) met tevredenheid. Want wij hebben niets op deze wereld medegebracht; wij kunnen er ook niets uit medenemen. Als wij echter onderhoud en onderdak hebben, dan moet ons dat genoeg zijn” (1 Tim. 6:6-8).

De beproevingen die Paulus had meegemaakt, leerde hem in praktijk te brengen wat hij predikte. Hij was in staat eerlijk te schrijven: „Niet dat ik

Om geestelijke dikte te overwinnen, moet men zich aan een geestelijk dieet houden, dat is de enige manier om gemoedsrust te verkrijgen en geestelijke groei te ervaren.

dit zeg, als zou ik gebrek lijden; want ik heb geleerd met de omstandigheden, waarin ik verkeer, genoeg te nemen. Ik weet wat armoede is en ik weet wat overvloed is. In elk opzicht en in alle dingen ben ik ingewijd, zowel in verzaagd worden als in honger lijden, zowel in overvloed als in gebrek. Ik vermag alle dingen in Hem, die mij kracht geeft” (Fil. 4:11-13).

Dankbaarheid is inderdaad een van de meest doeltreffende verbruikers van geestelijke calorieën. Zij stelt u in staat vele onnodige geestelijke ponden te verliezen. Alles wat God geschapen heeft is goed; de wetten die Hij ons voorgeschreven heeft zijn goed voor ons. De weg die Hij ons aanbeveelt te volgen is de enige weg die ons leidt naar het doel waarvoor wij geschapen zijn.

Als u al deze dingen ernstig overweegt, kunt u niet anders dan een die-

pe dankbaarheid voelen jegens uw Schepper. Dankbaarheid schept een verlangen om met anderen te delen, om hen te helpen tot dit inzicht te komen en dankbaar te zijn, ongeacht wat hun problemen zijn.

Nog een doeltreffende verbruiker van calorieën die door onze Schepper in ons geestelijk dieet aanbevolen wordt, is nederigheid. Heeft u ooit geprobeerd het toe te passen — in ruime mate? Bij nederigheid is er geen plaats voor trots noch voor wraak. Evenmin voor egoïsme. De bijbel zegt ons: „... doch in ootmoedigheid achte de een de ander uitnemender dan zichzelf; en ieder lette niet slechts op zijn eigen belang, maar ieder (lette) ook op dat van anderen” (Fil. 2:3-4).

Nederigheid mag niet verward worden met zwakheid of een ontbreken aan karakter. Er is veel moed en karaktersterkte voor nodig om een waarschuldig christen te zijn. Volharding vereist een harde strijd tegen de hinderpalen en verleidingen van het leven. Maar God helpt ons ze te overwinnen. Wanneer wij berouw hebben over onze zonden en gedoopt worden, geeft Hij ons zijn Geest van liefde en moed.

U kunt heel sterk zijn — en toch zeer nederig. In feite wordt u, des te nederiger u bent, des te sterker. „God wederstaat de hoogmoedigen, maar de nederigen geeft Hij genade. Vernedert u dan onder de machtige hand Gods, opdat Hij u verhoge te zijner tijd. Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u” (1 Petrus 5:5-7).

Onderzoek uw *gedrag* en uw *gedachten*. Waarom handelt u zoals u doet? Wat zijn uw motieven en beweegredenen? Hoeveel ruimte nemen trots en egoïsme in uw geest in beslag? Dit zijn de ongewenste calorieën — het geestelijk „onvolwaardig voedsel” — waarop u in uw geestelijk dieet moet letten. Het zijn „loze calorieën” — uiterst nutteloos en schadelijk. U moet ze verdrijven door het betrachten van nederigheid. „De vreze des Heren voedt op tot wijsheid en ootmoed gaat vooraf aan de eer” (Spr. 15:33).

Andere calorieverbruikers

De bijbel spreekt over andere waardevolle calorieverbruikers: de „vrucht van de Geest” — blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing” (Gal. 5:22-23).

Maar het voornaamste en belangrijkste preventieve middel is echter — de eerste vrucht van de Geest Gods —
(Zie verder pagina 29)

Wat de wereld nodig heeft is ... HOOP

Een liedje dat populair was, heette „What the world needs now is love, sweet love” — alvorens de wereld echter deze liefde deelachtig kan worden, moet ze eerst hoop hebben.

door Jon Hill

Elke ochtend opnieuw worden we gewekt met een kakofonie van vrees en wanhoop, chaos en wreedheid, aanslagen en corruptie. 's Morgens bij het ontbijt of 's avonds na het eten lezen we in de krant hoe de misdaad toeneemt en hoe sociale beroeringen, bloedige revoluties en verzet tegen de burgerlijke overheid elders ter wereld honderden mensenlevens hebben gekost, terwijl wij rustig lagen te slapen; hoe natuurrampen (hopelijk ook ver van ons bed) honderden of duizenden mensen in hun slaap hebben gedood, terwijl misschien wel tienduizenden dakloos zijn geworden. Zelfs het stripverhaal in de krant is flauw.

Overal ter wereld zien we regeringen wankelen als gevolg van een toenemende golf van wantrouwen jegens een overheid die met de dag ongeloofwaardiger wordt en als gevolg van de druk van agressieve mogendheden die op wereldoverheersing aansturen.

Het economische nieuws is — zelfs in een periode van opleving — al niet veel gunstiger als gevolg van de uitzonderlijke fiscale moeilijkheden waarvoor we ons geplaatst zien bij onze strijd tegen een dolgedraaide inflatie. Onze steden verdrinken in de financiële problemen en de bezuinigingsplannen van de regering spreken voor zich. Het aantal faillissementen — zowel van particulieren als van ondernemingen — neemt voortdurend toe. Grote industriële concerns gaan over tot massa-ontslagen en moeten zich voor commissies van onderzoek verdedigen tegen de beschuldiging steekpenningen te hebben betaald, dan wel proberen zulke praktijken voor te

stellen als een onmisbaar element voor succesvol zakelijk handelen! De toekomst is onzeker en twijfelachtig, en dan gebruiken we nog maar milde bevoordingen.

Het zwaard van Damocles

Terwijl sommigen van ons sterven door teveel te eten, komen er op deze wereld elke dag bijna twintigduizend mensen om door gebrek aan voedsel. De voedselschaarste en de bevolkings-explosie schijnen op het punt zich tot één ontzaglijke bedreiging te verenigen die de ganse beschaving, zoals wij die kennen, wil wegvagen van de mooie, blauwe bol van leven die wij aarde noemen. Zelfs de eigen boterham schijnt te worden bedreigd, want Amerikaanse meteorologen voorspellen voor hun land een 'droogtecyclus' zoals uit de jaren '30 toen uitgestrekte vruchtbare gronden als droog stof verwaaiden. De toekomst ziet er werkelijk somber uit — het zwarte paard uit Openbaring werd zojuist gezadeld voor zijn stormloop aan het eind der dagen.

Het zwaard van Damocles — een nucleaire massaslachting — hangt ons boven het hoofd. We beleven een versterking van het klimaat, energiecrises, zinloze misdaad, drugverslaving, politieke corruptie op elk niveau, een dieptepunt van verwording bij het onderwijs aan de na ons komende generatie, vervuiling van de lucht die we inademen, van het water dat we drinken en van de grond waarop en waarvan we moeten leven; en dan zijn er nog gevaarlijke vonken in de wereldpolitiek die wel eens een Derde Wereldoorlog konden doen ontbranden

(wat dan letterlijk de oorlog wordt die een eind aan alle oorlogen zal maken, omdat hij immers meteen een eind zou maken aan alle leven op aarde). Met dit alles vergeleken zijn onze persoonlijke moeilijkheden maar nietig, wat echter niet wegneemt dat ze wel degelijk harde realiteit zijn: je hebt bijvoorbeeld zojuist je ontslag gekregen, je gezin staat op het punt uit elkaar te vallen, je kunt niet meer van je salaris rondkomen, je zoon is ziek geworden, je moeder is zojuist overleden . . .

Het is allemaal te veel! Het tempo van deze tijd, de berichten die uit heel de wereld op ons af komen stormen; de directe wijze waarop radio en tv alle wereldproblemen in onze huiskamer brengen; en daarbij dan ook nog de persoonlijke crises waarvoor we ons geplaatst zien. Dit alles tezamen vormt een enorme last die onze krachten verre te boven gaat. De hoop is reeds lang vervlogen en de wanhoop drukt nu zwaar op ons leven. „Wat heeft het allemaal voor zin? Er is nu letterlijk niets wat *wel* gunstig uitpakt!” zo hoort men velen klagen.

Bekende uitdrukking

Pessimisten en onheilsprofeten van allerlei slag beleven thans gouden tijden: hun geweeklaag, wanhoopskreten en negativisme maken thans hier op aarde een erg geloofwaardige indruk. *Armageddon* is een woord dat velen in de mond bestorven ligt en dat niet langer aan religieuze dweppers is voorbehouden. De mensen van nu zijn meer vertrouwd met de vier apocalyptische ruiters dan met de jongste winnaar van de

Europacup. Politici, journalisten, historici en zelfs zakenlieden hebben de door een groep extreme, geestelijke voorgangers vaak gebezigde, overdreven uitdrukking 'het einde van de wereld' ijverig overgenomen!

Vastberadenheid, richting, een vaste koers... al deze dingen ontbreken in onze samenleving zowel als in het persoonlijk leven van de meesten onzer. Vrede, veiligheid, geluk... 't zijn allemaal lege woorden geworden, die in deze van elke hoop verstoken wereld hun betekenis hebben verloren.

We mogen dankbaar zijn dat God niet voornemens is de mensheid haar eigen ondergang tegemoet te laten gaan, niet door een ontzaglijke nucleaire uitbarsting en evenmin met een wanhopige zucht. Onze Schepper zal niet toestaan dat heel de mensheid omkomt in een gruwelijke doodstrijd, volgend op een Derde Wereldoorlog (en wat dat betreft evenmin na een Vierde of Vijfde). Hij zal niet werkeloos toezien hoe de mensheid zelfmoord (cosmoscide) pleegt door middel van een combinatie van factoren als bevolkingsexplosie, voedselschaarste, milieuvervuiling, ziekten, natuur-rampen en economische chaos. Hij heeft wel degelijk hoop en Hij is vastbesloten zijn onbegrensde energie te gebruiken om die hoop ook in vervulling te doen gaan — de voornaamste en grootste hoop die er bestaat!

Deze wereld heeft behoefte aan hoop, en ook u persoonlijk heeft behoefte aan hoop!

Volgens het woordenboek wil hoop zeggen: „Wensende verwachting dat iets goeds, dat nog onzeker is en in de toekomst ligt, werkelijkheid zal worden”.

Als hoop wordt vervuld

Laten we het grote wereldtoneel vergeten en onze beschouwing bij het kleine beginnen, namelijk bij *u*. Waar is uw hoop op gericht? Wat hoopt u te verwerven? Wat is uw eigen, persoonlijke hoop — geheel afgezien van een hope-loze wereld? Opslag? Een betrekking misschien? Een nieuwe auto? Een woning? Een echtgenoot, vrouw of kinderen? Financiële zekerheid? Een goede buur? Gezondheid? Een lang leven? Geluk? Vrijwaring van angst?

Laten we eens aannemen dat uw hoop in vervulling gaat. Stel dat u wilt trouwen. Goed, u trouwt. Er verlopen vijf jaren. U hebt bereikt waar u zo naar hebt verlangd: u bent nu gehuwd. De trouwerij is alweer lang achter de rug. Het was een mooi kerkelijk huwelijk; al uw vrienden waren er; u hebt prachtige ca-

deaus gekregen van familieleden zowel als van vrienden; de huwelijksreis was een droom die werkelijkheid werd en waar u met van ontroering vochtige ogen aan terugdenkt. Maar nu zijn de bruidsmisjes verdwenen en de roze bril waar u alle dingen door zag, is nu grauw geworden. De kleine kinderen (waar u zo op had gehoopt) *zijn* er, compleet met luiers en slapeloze nachten. De rekeningen worden al maar hoger en uw huwelijkspartner begint humeurig te worden. U en uw vrouw werken beide, maar toch brengt u bijna evenveel tijd zoek met snoeien in het huishoudbudget als met werken in uw baan. De wagen moet nodig worden gerepareerd, u weet eenvoudig niet hoe u de stijgende verzekeringspremies en benzinerekeningen moet betalen, de kinderen groeien sneller uit hun kleren dan u nieuwe voor ze kunt kopen. Uw negatieve banksaldo, uw hypotheek, uw afbetalingen en de afrekening van uw betaalcheques (alles staat in 't rood!) schreeuwen u als het ware toe dat u amper in staat bent voor brood op de plank te zorgen.

Uw hoop van vijf jaar geleden ging in vervulling — maar thans lijkt het wel of u in een bijkans hopeloze situatie bent beland. En waar hoopt u dan nu weer op? *Salarisverhoging!* Als u nu maar tweehonderd gulden in de maand meer verdiende... goed, u *krijgt* die opslag! Weer is uw hoop vervuld. Maar u merkt al heel snel dat de inflatie het voordeel van de opslag meer dan teniet heeft gedaan, dat uw zootje van vier het servies heeft gebroken en dat uw vrouw de wagen total loss heeft gereden. Met het gevolg dat u nog dieper in de schuld zit dan te voren.

Waar hoopt u dan nu weer op?

Morgen zal 't beter zijn

Hoop is iets heel wonderlijks. Het zal u wel eens zijn opgevallen dat u nooit hoopt op iets wat u al heeft. Altijd hoopt u op een toekomstige verbetering in uw levensomstandigheden. Gelukkig kunnen we onze hoop wijzigen, op iets anders richten en zelfs hoger schroeven telkens wanneer er iets in vervulling is gegaan (of dat we niet meer geloven dat die hoop ooit nog eens zal worden vervuld). Hoop houdt de wereld draaiende door de mogelijkheid van toekomstige verbetering, door de verwachting dat achter de donkere wolken van vandaag morgen de zon zal schijnen. Want zonder hoop spannen mensen zich niet meer in. Zelfs is het zo dat elke hoop die in vervulling is gegaan, van ons weer nieuwe hoop verlangt om voor te leven.

In de geschiedenis der mensheid

vertoont de hoop een merkwaardige cyclus. Ongeacht of we nu Djengis Khan, het communisme of Christoffel Columbus nemen, steeds weer treedt deze cyclus onvermijdelijk aan het licht. Hoop komt voort uit wanhoop. Ik bedoel hier dit mee: een mens bevindt zich in een schijnbaar hopeloze positie, maar hij krijgt dan plotseling een idee en daarmee wordt opnieuw zijn hoop gewekt. Zo iemand heeft nu een reden om te leven, omdat hij op eens weer het gevoel heeft dat er misschien tóch nog een kansje bestaat het doel te bereiken dat hij zich heeft gesteld. Het leven krijgt weer zin. Hij spant zich tot het uiterste in die hoop te verwezenlijken (dat kan dan zijn persoonlijke hoop zijn, maar misschien wel is zijn hoop groot genoeg om een hele groep mensen te omvatten, zoals een heel volk, een hele religie of wel een imperium). En hij slaagt daarin!

Gevaar van apathie

Doch merkwaardig genoeg schiet niets in de geschiedenis zo ernstig tekort als juist het succes! Onveranderlijk volgt in het voetspoor van het succes een zekere mate van apathie. De persoon of de groep begint slordig om te springen met het bereikte succes. Want zonder een grotere, nieuwere hoop is er geen aanleiding meer om je in te spannen, om voor een doel te leven, een uitdaging te aanvaarden. 't Begint allemaal af te takelen. Het doel dat destijds zo magnifiek leek, verliest zijn glans. Apathie leidt tot cynisme, en dit op zijn beurt tot wanhoop. En daarmee is de cyclus rond en is hij weer aangeland waar hij begon.

De reden van dit alles is dat *de hoop nooit groot genoeg is!*

Wil hij van blijvende aard zijn, dan moet de hoop zo groot zijn dat hij nooit volledig in vervulling *kan* gaan. Want anders dient er onvermijdelijk een nieuwe, grotere en vurigere hoop te volgen onmiddellijk op de verwezenlijking van de vorige.

Historisch voorbeeld

Laten we bij voorbeeld de hoop nemen die Christoffel Columbus koesterde. Hij hoopte te kunnen bewijzen dat de aarde rond was en niet plat, zoals de meeste mensen van zijn tijd meenden. Sinds hij volwassen was geworden, dreef deze hoop hem tot wat hij later zou presteren. Niets in zijn leven was in staat hem van dat ene doel af te houden, al het andere was daaraan ondergeschikt. Gezin, werkkring, ja zelfs zijn gezondheid, het werd allemaal opgeofferd in een koortsachtige begeerte

VLUCHTELINGEN staan in de rij om wat eten te krijgen. In vele delen van de wereld durven de mensen alleen op de allereerste levensbenodigdheden te hopen.

die ene hoop in vervulling te zien gaan. De wanhoop van het eentonige leven en de toenmalige omstandigheden hadden ook in dit geval zin en betekenis: ze vormden de voedingsbodem van een ontzaglijke hoop, groter dan ooit iemand van zijn generatie had gekoesterd. Het leek allemaal dwaasheid, maar Columbus geloofde erin en werd voortgedreven om — koste wat het wil — zijn doel te bereiken.

Na ontzaglijke moeite en inspanning lukte het hem de Spaanse kroon voor zijn idee, zijn ideaal, zijn hoop te winnen. De koningin verpandde zelfs haar juwelen om zijn riskante onderneming te financieren. Columbus kreeg drie schepen, waarvoor de bemanning uit de gevangenis werd gerekruteerd. Daarmee moest hij zijn hoop zien te verwezenlijken.

Maar, u kunt het geloven of niet, zijn hoop was *niet groot genoeg!* Hij had gehoopt dat hij, door naar het westen te zeilen uiteindelijk in het Verre Oosten zou uitkomen . . . in India, China en de Orient met hun fabelachtige rijkdommen. Wat hij met het in vervulling gaan van zijn hoop werkelijk bereikte, was veel groter dan die hoop! In plaats van te bewijzen dat je in het Verre Oosten kon komen door gewoon om de West te zeilen (daarmee bewijzend dat de aarde rond en niet vlak was), stuitte hij op een hele nieuwe wereld!

Niet alleen was de hoop van zijn leven in vervulling gegaan, hij had zelfs een doel bereikt dat veel waardevoller was dan hij zich ooit had kunnen voorstellen. Natuurlijk werd hij toen als een groot ontdekkingsreiziger gevierd, want dát begreep de wereld van die dagen wel. Hij werd geëerd, gefêteerd en vervolgens uitgezonden om het bewind te voeren over de landen die hij had ontdekt. Al wat hij had gehoopt, was nu voor honderd procent en meer in vervulling gegaan!

Maar wat bleef er nu nog voor hem over om voor te leven? Welke *nieuwe* hoop, groter en belangrijker dan de vorige, koesterde hij om zijn bestaan zin en inhoud te geven? Helaas, geen enkele!

Menselijke cyclus

De ellendige omstandigheden waarin Columbus geraakte nadat de hoop die zijn leven had beheerst, in vervulling was gegaan, behoren tot de pijnlijkste ooit door de historie vastgelegd. De

smaad, ten slotte zelfs gevangenschap en diepste wanhoop (om maar te zwijgen van zijn bittere armoede), waarin een der grootste ontdekkingsreizigers die de wereld ooit heeft gekend, is gestorven, zijn er een duidelijk voorbeeld van dat tenzij uw hoop groot genoeg is om de vervulling ervan te overleven, hij in feite hopeloos is. Columbus had jammerlijk gefaald in het beheer van hetgeen hij had ontdekt. Anderen profiteerden van de mogelijkheden en rijkdommen die het resultaat van zijn arbeid waren. Hij eindigde zijn leven in armoede, na zelfs de vernedering van gevangenschap en ketenen te hebben ondergaan. Dit alles vlak na het in vervulling gaan van een hoop zo groot als maar zelden door een sterveling werd gekoesterd.

De menselijke cyclus was toen gesloten: wanhoop, hoop, succes, apathie, cynisme, wanhoop. Het was een lege cirkelgang geworden, omdat zijn hoop *niet groot genoeg* was geweest!

Hoe staat het eigenlijk met u?

Hoop die alles overwint

Wanneer we nog maar net de economische banden van afhankelijkheid van onze ouders hebben verbroken en op eigen benen zijn gaan staan, hopen we op alle mogelijke dingen, dan wel op geld dat ze ons kan verschaffen. Maar wanneer we ze dan inderdaad krijgen, realiseren we ons dat „dingen” niet voldoende zijn om op te hopen. Zelfs om de dingen waar we op hoopten en die we nu gekregen hebben, te kunnen behouden hebben we zekerheid nodig — en die zekerheid is zeer beslist *geen* ding. Zekerheid is afhankelijk van de economische toestand, van de overheid, van vrede, gezondheid en een stabiele toekomst. Al deze vormen van hoop stuwem ons voort. Het lijkt wel of we ongeacht welke hoop nooit voor lang kunnen realiseren (en ik heb nog nooit gehoord dat iemand ze allemaal tegelijk in vervulling zag gaan).

Bestaat er echter wel een hoop die groot genoeg is? Stel dat u een vreedzaam, veilig, economisch gezond en evenwichtig bestaan leidt, waar zou u dan nog op moeten hopen? Welke hoop zou u dan nog kunnen vrijwaren voor verveling; welke hoop zou u kunnen koesteren die uw leven zin en inhoud kan geven . . . en een doel om naar te streven?

Op dat punt gaat God een rol spelen. God biedt ons hoop die alle bestaande hoop te boven gaat, een hoop die veel en veel verder reikt dan het doel en streven van dit leven en die een uitdaging vormt welke u uw ganse leven in

beweging houdt. Een hoop die in *dit* leven nooit in vervulling gaat, een hoop die tot aan gene zijde van het graf reikt en een reden is om te leven. Iemand sprak eens dit zeer wijze en merkwaardige woord: „Het enige waarvoor het waard is te leven, is dat waarvoor we bereid zijn te sterven!” Koestert u dit soort hoop?

Gods hoop

Beseft u eigenlijk wel dat God Zelf *met* hoop leeft? Wist u dat God Zelf een hoop koestert zo groot dat zelfs Hij niet in staat is die ooit te verwezenlijken? Dat zijn doel en reden van bestaan, hetgeen Hij nastreeft, dat waarvoor Hij bereid is en was te sterven . . . dat dit alles zo ontzaglijk is en Hem zo voor immer in beslag neemt, dat Hij het nooit zal bereiken?

De God die deze wereld schiep, deed dat met een vooropgezet plan. Dit plan was niet het hopeloze Nirwana van die wijd verspreide wereldgodsdienst welke belooft dat u eenmaal een bewusteloos deel van een algeheel „niets” zult worden, waarbij u zich om niets meer hoeft te bekommeren, omdat u voor eeuwig uw persoonlijk bewustzijn kwijtbent. Ook is het niet de zaligheid van het dromen in een tussen palmbomen gespannen hangmat, bediend door wellustige meisjes . . . dit overeenkomstig de belofte welke de volgelingen van Allah wordt gegeven. Evenmin is het op gouden sandalen door gouden straten wandelen, tokkelend op een lier, met geen ander probleem dan te zorgen dat je halo netjes recht zit, wat de belofte van de meeste protestantse groeperingen schijnt te zijn. En het is zeer beslist niet de belofte dat men straks van aangezicht tot aangezicht met God zal staan en genieten van de zalige aanschouwing (wat dat ook moge betekenen) overeenkomstig de belofte die de aanhangers van het katholieke geloof wordt gegeven. Wat de God die alles geschapen heeft, van plan is te doen, dat is u in zijn eigen gezin op te nemen, u als God te doen zijn zoals God zelf God is! Niet alleen maar om een God te zijn in de eufemistische zin dat wij allen broers en zusters zijn met God als onze symbolische Vader, maar opdat we zijn goddelijke natuur volledig deelachtig worden.

Onze Verlosser, Jezus Christus, is springlevend. Hij leeft niet in het verborgene, maar zetelt aan de rechterhand van de Vader in de hemel. Hij is vastbesloten de belofte te vervullen, die Hij ons in naam van de Vader heeft gedaan: vele zonen tot heerlijkheid te

(Zie verder pagina 27)

7 BEWIJZEN

(Vervolg van pagina 3)

Toen herinnerde ik mij dat ik in Genesis had gelezen wat God zei tot de eerste mens: „... maar van de boom der kennis van goed en kwaad, daarvan zult gij niet eten, want ten dage dat gij daarvan eet, zult gij voorzeker sterven” (Genesis 2:17).

In Genesis 2:7 las ik: „de Here God formeerde de mens van stof uit de aardbodem en blies de levensadem in zijn neus; also werd de mens tot een levend wezen.” Hieruit volgt duidelijk dat de ziel iets fysieks is, uit stof gevormd. Ik vond ook dat het woord „ziel” de vertaling is van het Hebreeuwse „nephesh” en dat in Genesis 1 de vogels, vissen en zoogdieren allemaal als „nephesh” worden aangeduid, in de geïnspireerde woorden van Mozes.

Daarna las ik toevallig de passage waarin Jezus zegt: „En niemand is opgevaren naar de hemel dan die uit de hemel neergedaald is, de Zoon des mensen” (Joh. 3:13). Ik verdiepte mij verder in de leer van hemel en hel. Ik zag dat Petrus op de dag dat hij de heilige Geest ontving, de geïnspireerde woorden sprak: „Want David is niet opgevaren naar de hemelen...” (Hand. 2:34).

Ik begon nu hoogst verbaasd te beseffen dat wat ik als kind in de kerk had geleerd, precies het tegenovergestelde was van wat de bijbel in duidelijke bewoordingen zegt.

Het is hier niet de plaats om uitgebreid in te gaan op mijn diepgaande bijbelstudie, waarmee ik was begonnen om de voldoening te kunnen smaken het bewijs te leveren dat inderdaad „al die kerken het niet mis konden hebben, want wat zij leren hebben zij uit de bijbel”. Waar het hier op aan komt is dit: ik vond inderdaad onweerlegbare bewijzen van het feit dat de Heilige Schrift als het geopenbaarde Woord Gods in haar authentieke versie op goddelijke inspiratie berust en de hoogste *autoriteit* is. Ook alle zogenaamde tegenstrijdigheden verdwenen bij onbevooroordeelde studie.

Maar tot mijn grote spijt was ik gedwongen mijn woorden over de vermeende fanatieke opvattingen van mijn vrouw terug te nemen. Niet dat ik toen bereid was te geloven! Maar ik had wel een koude douche gekregen! Ik had de waarheid *bewezen* van iets dat ik eigenlijk *niet* wilde geloven.

Ik wil hier even terugkomen op wat ik hierboven schreef, namelijk dat de

meeste mensen bepaalde dingen geloven eenvoudig omdat zij die telkens weer hebben gehoord, gelezen of geleerd. Er zijn nog twee gangbare psychologische verklaringen van het feit waarom de mensen geloven wat zij geloven. De ene is dat de mensen gedachteloos aannemen wat de mensen *om hen heen* geloven. Zo zijn de meeste Thailanders boeddhist. Het is een psychologisch feit dat men steeds geneigd is „mee te lopen” met zijn medemensen. Een tweede verklaring is dat de mens van nature geneigd is te geloven wat hij *wil* geloven, of afwijzen wat hij *niet wil* geloven, ongeacht bewijzen van het tegendeel. Een oud spreekwoord zegt: „Wie niet overtuigd *wil* worden, is niet te overtuigen.”

Daarom is, zoals ik gezegd heb, de pijnlijke ervaring van die zes maanden intensieve studie voor mij een unieke leerschool geweest voor een goed inzicht in het menselijke leven en gedrag. Ik zou niet weten welke religieuze leider in de wereld op deze wijze tot zijn leer is gekomen. Daarom is mischien ook alleen Gods geïnspireerde Woord de waarheid, zoals ik bewezen heb. Alleen God is onfeilbaar!

In het voorjaar van 1927 kwam ik tot een volledige geestelijke schoonmaak — mijn geest werd gereinigd van alle oude onderstellingen en gevoelens en gaf zich geheel over aan het Woord Gods waarvan ik toen had bewezen dat het de waarheid en de allerhoogste autoriteit is.

Bovendien was ik tot het besef gekomen van mijn eigen ontoereikendheid en nietigheid. Ik was tot waerachtig berouw gekomen — overwonnen door de grote majesteuze God — en ontving als Gods gave een rotsvast geloof in Jezus Christus. Ik liet me dopen en de inwoning van Gods Geest opende mijn verstand voor de onuitsprekelijk grote vreugde God en Jezus Christus te kennen — de waarheid te kennen — en de warmte van Gods goddelijke liefde!

Wat ik vroeger haatte, had ik nu lief. De grootste en allesoverheersende vreugde in mijn leven was van nu af aan om te graven naar het goud van de waarheid in Gods Woord.

Er ontbrandde in mij een nieuw enthousiasme voor bijbelstudie — om de geopenbaarde kennis van God deelachtig te worden.

En zo vond ik tenslotte de ene en enig ware, oorspronkelijke Kerk van God, door Jezus Christus op Pinksterzondag van het jaar 31 n.C. gesticht.

Ik zal de lezer nu ZEVEN FUNDAMENTELE BEWIJZEN van deze waarheid voorleggen.

Bewijs een:

WIE EN WAT IS GOD?

Het is ten enen male ongelooflijk, maar de wereldgodsdiensten weten niet wie of wat God in werkelijkheid is! Maar als godsdienst de verering van God is, hoe kan men iets aanbidden dat men niet kent?

Het enige antwoord is dat, zoals de bijbel onthult, alle volken „verleid” zijn (Openb. 12:9).

Het ware begrip van wat en wie God is, vormt één van de bewijzen voor het feit dat de ene en enig ware Kerk, die in 31 n.C. door Jezus Christus werd gesticht, in onze dagen de Worldwide Church of God (Wereldwijde Kerk van God) is.

Het lijkt onbegrijpelijk, maar wij leven tegenwoordig in een wereld van religieuze verwarring! Tot de grootste wereldgodsdiensten behoren het boeddhisme, het confucianisme, het taoïsme, sjintoïsme, hindoeïsme, de islam en het christendom met haar honderden kerkgenootschappen en sekten. Het christendom telt de meeste aanhangers.

Maar er is slechts één religie — en dat is niet het rooms-katholicisme noch het protestantisme — die weet wie en wat God is!

De moderne wetenschap weet het niet. In het hogere onderwijs weet men het evenmin en leert men het ook niet. In de eerste eeuw na Christus waren de Atheners de geleerden van de toenmalige beschaafde wereld. Onder de epicuristen en de stoïcijnen waren er filosofen die de apostel Paulus bestreden.

„Wat zou die betweter willen beweren?” vroegen sommigen van hen spottend. Anderen zeiden sarcastisch: „Hij schijnt een verkondiger van vreemde goden te zijn” (Hand. 17:18).

Zij grepen Paulus en brachten hem voor de Hoge Raad op de Areopagus, de heuvel van Ares.

„Zouden wij ook mogen vernemen wat dit voor een nieuwe leer is waarvan gij spreekt? Want gij brengt ons enige vreemde dingen ten gehore.”

En tegenover deze grote geleerden van de wereld predikte Paulus de waarheid van God.

„Mannen van Athene,” sprak de

apostel dapper en vrijmoedig, „ik zie voor mijn ogen dat gij in elk opzicht buitengewoon ontzag voor godheden hebt; want toen ik door uw stad liep en de voorwerpen door verering aanschouwde, heb ik ook een altaar gevonden met het opschrift: *Aan een onbekende god*. Wat gij dan, zonder het te kennen, vereert, dat verkondig ik u. De God die de wereld gemaakt heeft en al wat daarin is, die een Heer is van hemel en aarde, woont niet in tempels met handen gemaakt en laat Zich ook niet door mensenheden dienen, alsof Hij nog iets nodig had, daar Hij zelf aan allen leven en adem en alles geeft. Hij heeft uit één enkele het gehele menselijke geslacht gemaakt om op de ganse oppervlakte der aarde te wonen.”

Wie is God? De schepping is het fundamentele bewijs van Gods bestaan! Deze Atheense epicuristen en stoïcijnen wisten zelfs *dit* niet! Misschien weten de aanhangers van vele godsdiensten het evenmin.

Maar wat is het ware wezen van God — *wie* en *wat* is God? Wij moeten een concreter begrip ontwikkelen dan de definitie dat God het Wezen is dat alles heeft geschapen. Hiervan moeten wij uitgaan. Alleen de ene oorspronkelijke Kerk die Jezus in 31 n.C. heeft gesticht, kent het volledige antwoord.

Het lijkt iets onbegrijpelijks dat van alle religies en kerken in de wereld van vandaag slechts één de enige is die het wezen van de Schepper van al wat bestaat begrijpt.

De mensheid zou het kunnen weten! God openbaart zichzelf in duidelijke taal in zijn Woord, de Heilige Schrift. Maar er bestaat geen boek dat zó verdraaid en verwrongen is als deze ene hoogste, gezaghebbende bron van waarheid!

De gangbare leer van het traditionele christendom is dat God een „Drieëenheid” is — God in drie Personen: Vader, Zoon en heilige Geest.

Omstreeks 59 n.C. was het evangelie dat Jezus Christus had verkondigd, volkomen onderdrukt (Gal. 1:6-7). In plaats daarvan werd een vals „evangelie” verkondigd. In 70 n.C. ongeveer begon „de verloren gegane eeuw” in de geschiedenis van de Kerk. Alle historische getuigenissen van de ware Kerk van God werden in de loop van die honderd jaren stelselmatig vernietigd. Voor al wat de Kerk deed was het gordijn gevallen en toen het weer opging voor de geschiedschrijving, kwam een totaal andere zich „christelijk” noemende kerk te voorschijn. Een meedogenloze vervolging door grote machthebbers dwong de Gemeente

Gods in het geheim verder te gaan.

Omstreeks de vierde eeuw had de kerk meer weg van de mysteriegodsdiensdienst van Babylon die zich de naam „christendom” had toegeëigend (Openb. 17:5).

Er waren twee felle geschillen over de leer geweest. Het ene was de zogenaamde „quarto-decimane” strijd tussen Polycrates en de bisschoppen van Rome over de viering van het lentefeest, i.c. of het Pascha of Pasen moest worden gevierd. Het andere geschil betrof de controverse tussen Arius, een priester uit Alexandrië en de Romeinse bisschoppen over de leer van de Drieëenheid.

In 325 n.C. riep keizer Constantijn, de machtige heerser van het Romeinse Rijk, het Concilie van Nicea bijeen;

*God openbaart Zichzelf
in duidelijke taal in
zijn Woord, de Heilige
Schrift. Maar er
bestaat geen boek dat
zo verdraaid en
verwongen is als deze
ene hoogste,
gezaghebbende bron
van waarheid!*

daar werd zowel het heidense Pasen, genaamd naar de godin Astarte, als de leer der Drieëenheid in de wet vastgelegd!

De leer van de Drieëenheid *beperkte* God tot drie Personen. Meer hierover later.

Als iemand zou vragen: „Waar moeten wij het chronologische begin van de bijbel zoeken?”, zou het antwoord waarschijnlijk luiden: in Genesis 1:1, beginnend met de woorden „In den beginne schiep God . . .”

Is dat juist?

Neen, verkeerd! De eerste prehistorische openbaring is te vinden in Johannes 1:1-3 in het Nieuwe Testament: „In den beginne was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God. Dit was in den beginnen bij God. Alle dingen zijn door het

Woord geworden en zonder dit is geen ding geworden dat geworden is.”

Het Woord was een Persoon en God was een Persoon. Het Woord was echter een afzonderlijk Persoon zoals blijkt uit vers 14: „Het woord is vlees geworden en het heeft onder ons gewoond . . .” Het Woord is dus Jezus Christus geworden.

Het woord Woord is de vertaling van het originele Griekse woord „Logos”, dat „Woord” of „Woordvoerder” betekent.

Dat alle dingen door Hem zijn gemaakt, wordt bevestigd in Ef. 3:9 waar staat: „. . . Welke alle dingen geschapen heeft door Jezus Christus . . .” en in Psalmen 33:9, waar staat: „Want Hij sprak en het was er.”

Hier hebben wij te doen met *twee personen*, beiden zijn echter God. Hoe dienen wij dit te begrijpen? Gesteld dat iemand, die David Smit heet, een zoon heeft, genaamd Paul. Paul is dan, hoewel een aparte persoon, toch ook tegelijkertijd Smit (Paul Smit). Jezus Christus werd echter pas de Zoon van God omstreeks het jaar 4 v.C., toen Hij uit de maagd Maria in een menselijk lichaam werd geboren. Daarvoor had Hij altijd al bestaan, evenals God. Christus was oorspronkelijk „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsregister, zonder begin van dagen of einde des levens” (Hebr. 7:3).

En nu Genesis 1:1:

„In den beginne schiep God . . .” Dit werd door Mozes in het Hebreeuws geschreven. Ons woord God is de vertaling van het Hebreeuwse *Elohim*, dat een collectief aanduidt zoals bijvoorbeeld woorden als familie, gezin, kerk, enz., die aanduiden dat meerdere componenten één geheel uitmaken. Niet twee Goden, maar één God bestaande uit meer dan één Persoon.

Toen, nog geen 2000 jaar geleden, Jezus door God in de schoot van zijn menselijke moeder werd verwekt, was Hij het *enige* wezen dat ooit op deze wijze vóór zijn menselijke geboorte werd verwekt. Maar zoals wij later zullen zien, kunnen mensen uit-God-geboren kinderen worden — *na* hun menselijke, maar vóór hun geestelijke geboorte.

In het eerste hoofdstuk van Genesis wordt God steeds aangeduid met het Hebreeuwse woord *Elohim* dat zowel het Woord als God betekent.

Maar in het tweede hoofdstuk ging Mozes nog een andere benaming voor God gebruiken, namelijk *Jahwe*, gewoonlijk gecombineerd met *Elohim*: *Jahwe-Elohim* dus. In onze bijbel wordt dan gesproken van de Here

God hetgeen enigszins misleidend is.

Het is interessant hier even stil te staan bij het woord Jahwe. Onze taal heeft eigenlijk geen adequaat woord om dit begrip weer te geven. Het betekent „de door en in zichzelf bestaande, de eeuwig bestaande en scheppende”. Het wordt wel vertaald met „de Eeuwige” of „de Eeuwig Levende”. Persoonlijk geef ik de voorkeur aan „de Eeuwige” in plaats van „de Here”.

In elk geval slaat het woord „de Here” op die Persoon van de Godheid die in Joh. 1:1 wordt aangeduid met „het Woord”, degene die later Jezus Christus werd.

Wie was de God van het Oude Testament?

Dit brengt ons tot een belangrijk punt voor een goed begrip van *wie* en *wat* God eigenlijk is.

Vele, zo niet de meeste mensen schijnen te geloven dat de God van het Oude Testament dezelfde is als degene die Jezus in zijn gebed aanriep als zijn Vader. Maar vele plaatsen in het Nieuwe Testament waarin aanhalingen uit het Oude Testament voorkomen, bewijzen dat die ene component van de Godheid die in een menselijk lichaam werd geboren als Jezus Christus, de Jahwe van het Oude Testament en het Woord in Joh. 1:1 was. Dit inzicht is een stuk van *het eerste bewijs* dat de ware oorspronkelijke Kerk in onze dagen identificeert.

Jezus kwam o.a. om de Vader te openbaren. Het oude Israël, dat van het Oude Testament, kende slechts één Persoon van de Godheid, hoewel in hun Heilige Schrift het woord Elohim wordt gebruikt. Maar voor de oude Israëliëten was God in beginsel niet alleen één God, maar ook slechts één Persoon! In feite wisten de Israëliëten eigenlijk niets van God de Persoon tot wie Jezus bad en de Vader voor wie Jezus Christus gekomen is om Hem te openbaren.

Een ander essentieel punt is echter dit: God werd pas de Vader van het gezin Gods toen Jezus Christus verwekt en als mens geboren was. Maar Hij kan onze Vader in de hemelen worden, wanneer wij door zijn heilige Geest worden verwekt. Straks hierover meer.

God (Elohim) is slechts één God, maar meer dan één Persoon.

In Genesis 1:26 zei Elohim: „Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis. . . .” Niet „Laat ik”, maar „Laat Ons — meervoud of collectief.

In Genesis 2:2-3 staat: „Toen God

[Elohim] op de zevende dag het werk voltooid had dat Hij gemaakt had. . . . En God [Elohim] zegende de zevende dag. . . .”

Vervolgens in vers 4: „Ten tijde dat de Here God [Jahwe-Elohim] aarde en hemel maakte. . . .” Weer was het door het Woord, in het Hebreeuws Jahwe, dat de aarde en de hemel werden gemaakt — zoals God alle dingen schiep door Jezus Christus (Ef. 3:9).

Heeft God een vorm, een gedaante?

God openbaart dat Hij uit geest bestaat (Joh. 4:24) en, tenzij geest zich op bovennatuurlijke wijze openbaart, is geest voor ons onzichtbaar.

Tot zijn discipelen zei Jezus: „Gij hebt nooit zijn stem gehoord of zijn gedaante gezien” (Joh. 5:37).

Later in Joh. 14:8-9, lezen wij: „Filippus zeide tot Hem: Here, toon ons de Vader en het is ons genoeg. Jezus zeide tot hem: Ben Ik zolang bij u, Filippus, en kent gij Mij niet? Wie Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien.” *Waarom?* Omdat God de Vader, gesteld dat wij Hem konden zien, er precies zo uitziet als Jezus. En hoe zag Jezus er uit?

Zeer zeker niet zoals wij Hem uit de kunstwerken kennen. Om te beginnen had Hij geen lang haar (1 Cor. 11:14). Hij zag er net zo uit als andere Joden in Judea in die tijd, anders zouden immers de overpriesters Judas Iskariot niet 40 zilverlingen hebben beloofd, als hij Hem zou aanwijzen.

Lees nu nog eens Genesis 1:26: „En God [Elohim] zeide: Laat Ons mensen maken naar ons beeld, als onze gelijkenis. . . .” In de bijbel wordt God beschreven als iemand met ogen, oren, neus en mond, met haar, armen en benen, vingers en tenen. Jezus was „de afdruk van zijn [d.w.z. van de Vader] wezen” (Hebr. 1:3).

Wat is de heilige Geest?

Als de heilige Geest geen Persoon is, wat openbaart de bijbel dan feitelijk over de heilige Geest?

Met ons natuurlijke menselijke verstand kunnen wij niet begrijpen wat geest is. De geest is niet stoffelijk. Het Hebreeuwse woord voor geest *ruach* en het Griekse woord *pneuma* worden beide vertaald als wind, lucht of adem, omdat deze concrete begrippen voor ons verstand het best weergeven wat geest is, hoewel de geest, zoals wij zeiden, niet fysiek of stoffelijk is.

De heilige Geest is de geest die zowel van God als van Christus in het hele universum uitstraalt. Door zijn heilige

Geest projecteert God zich, in de geest, in het gehele heelal — toch hebben God en Christus beiden vorm en gestalte zoals wij mensen.

De heilige Geest is vele dingen!: het leven van de onsterfelijke God, die, wanneer in de mens wonend, in hem het goddelijke leven verwekt; De *kracht* van God waardoor alles geschapen werd, toen Christus „sprak”; De kracht waarmee God het uitspannel maakte, het oneindige heelal schiep.

Wanneer de heilige Geest als de gave Gods in de mens komt, wordt ons menselijke verstand geopend zodat wij geestelijke kennis verkrijgen, een kennis die de menselijke geest anders niet zou kunnen bevatten. De heilige Geest is de *liefde* Gods „in onze harten uitgestort”. De Geest is het *geloof* van Christus dat aan Gods verwekte kinderen kan worden geschonken en de *kracht* van God die in ons mensen wordt verwekt en ons in staat stelt Satan en zonde te overwinnen.

„Hoe groot zijt Gij”

Wij hebben het gehad over het wezen van God. Laten wij nu eens zien hoe groot Hij is.

Koning David mediteerde hier over en over hoe onbeduidend de mens is bij Hem vergeleken. Hij schreef: „Aanschouw ik uw hemel, het werk van uw vingers, de maan en de sterren die Gij bereid hebt: wat is de mens dat Gij zijner gedenkt, en het mensenkind dat Gij naar hem omziet” (Ps. 8:4-5).

Jesaja schreef de geïnspireerde woorden: „Wie mat de wateren [oceanen] met zijn holle hand, bepaalde de omvang der hemelen met een span, vatte met een maat het stof der aarde, woog de bergen met een waag en de heuvelen met een weegschaal? . . . Zie, volken zijn geacht als een druppel aan een emmer en als een stofje aan een weegschaal. . . . Alle volken zijn als niets voor Hem. . . .” (Jes. 40:12-17). Daarna volgen deze woorden van God: „Met wie dan wilt gij Mij vergelijken, dat Ik hem zou gelijk zijn? . . . Heft uw ogen naar omhoog en ziet: wie heeft dit alles geschapen? Hij, die het heer daarvan in grote getale uitleidt en elk daarvan bij name roept door de grootheid zijner sterkte. . . .” (verzen 25-26).

In een volgend artikel zal ik verder ingaan op Davids vergelijking tussen God en de mens en op het feit waarom God zich om ons bekommert en dat zal uiterst boeiend zijn om te lezen.

Alleen de Worldwide Church of God bezit vandaag de dag de geopenbaarde waarheid omtrent *wie* en *wat* God is! □

HOOP

(Vervolg van pagina 23)

zullen brengen! Zijn Koninkrijk hier op aarde te vestigen! Gods belofte is u tot zijn zoon te maken, zoals Christus thans zijn zoon is. U tot een lid te maken van Gods gezin, in de letterlijke zin van het woord. Om u tot eeuwig leven te wekken, zoals ook Hij eeuwig is. Om u heilig te maken zoals ook Hij heilig is. Om als Bezitter van het heelal met u alle macht te delen. Om met u de goddelijke natuur te delen. Om u het karakter van God te geven, vervuld van liefde, vrede en vreugde — *opdat u God zult zijn, zoals God zelf God is!* Dit is de zin van de schepping — en de hoop voor de wereld!

Een eeuwige reden om te leven

Gods wezenlijke plan is op de praktijk gericht. Omtrent het Koninkrijk van zijn gezin zegt Hij dat dit rijk ongelimiteerd zal worden uitgebreid. Hij is voornemens voort te gaan met het opnemen van zonen en dochters in dit rijk, die er uitzien, voelen en handelen als Hijzelf en die bestaan uit hetzelfde, zichzelf immer vernieuwend, eeuwig geestelijk leven waaruit Hij Zelf bestaat, voor altijd! Dat is de reden waarom het doel dat God Zichzelf gesteld heeft, een hoop voorstelt die zelfs Hij nimmer zal verwezenlijken. Eindeloos en eeuwig scheidt Hij een steeds groter wordende familie, die de vreugde zal beleven en ook het gezag zal bezitten over de machtige schepping, die Hij reeds tot stand heeft gebracht — en om u en mij voor immer te doen delen in toekomstige scheppingen. Dit is een veeleisend doch uitvoerbaar, interessant en uitdagend plan, dat reeds in gang is gezet en dat ons een eeuwige reden tot leven geeft.

In dit plan is geen plaats voor verveling. Nooit zal het voorkomen dat uw belangstelling verflauwt of verdwijnt. Geen verzonnen, religieus klinkende geheimtaal over 't een of ander denkbeeldig, geestelijk land waar je nooit meer een steek uitvoert, maar *wel* een eeuwig durende opdracht om te scheppen, te besturen en problemen op te lossen — en wel met zichtbare, gunstige resultaten.

Een dergelijke hoop is waard om in dit aardse leven voor te leven en — indien nodig — voor te sterven, omdat God de Vader te allen tijde ons leven in zijn hand houdt. Geen sterveling kan u dat afnemen, want Hij bezit de macht u op te wekken uit ongeacht welke dood enig mens u kan doen ster-

Persoonlijk

(Vervolg van pagina 1)

ontvangen van deze morgenwijding", zei hij. Hij had die ochtend naar me geluisterd, zei dat ik een goede radiostem had en goed overkwam, en hij stelde voor dat ik zondagsmorgens regelmatig een programma van een half uur zou verzorgen. Hij droeg zelfs bij in de kosten door het tarief te verlagen tot \$2,50 per uitzending.

Maar waar kreeg ik de \$2,50 per week vandaan?

Ik schreef een brief aan een klein aantal mensen die door mijn prediking tot bekering waren gekomen en zich hadden laten dopen. Het was het dieptepunt van de grote depressie. Zij zouden proberen de helft van de \$2,50 per week bijeen te brengen. Ik besloot het aanbod aan te nemen en op God te vertrouwen voor de andere helft van het geld.

De uitzending begon de eerste zondag in januari van 1934. Een van de belangrijkste aspecten van de uitzending was dat mij daardoor te lang leste de mogelijkheid werd geboden abonnees voor mijn droomtijdschrift te werven. Tussen haakjes: het „Wereld van Morgen-programma" heeft in al die jaren (in de VS) nog geen uitzending gemist. Maar ik had nog steeds geen geld om mijn droommagazine te publiceren.

Nood, zo zegt men, maakt vindingrijk. Ik ging naar de A.B. Dick Company in Eugene, een handel in stencilmachines en stencilbenodigdheden. Ik kocht stencils en vroeg of ik hun stencilmachine mocht gebruiken. Ik moest het allergeodkoopste papier nemen. Voor de prijs van \$5,00 „drukte" ik op de geleende stencilmachine het eerste nummer van *The Plain Truth*. De oplage was minder dan 350 exemplaren.

Ik bood het de radioluisteraars gratis aan. Het eerste nummer kwam in februari 1934 uit. Voor het einde van de maand kwam de verkoper van A.B. Dick aanzetten met een antieke voorganger van de stencilmachine die ik kon kopen voor \$10. Op de een of an-

ven. In de allereerste plaats heeft Hij u geschapen om een reden, die het begrip van *elke* religie hier op aarde te boven gaat — een reden die sommigen in godsdienstkringen zelfs godslastering zouden noemen (te denken dat het doel van onze schepping zou kunnen zijn ons in elk opzicht gelijk aan God te maken).

dere manier kwam het geld er. Die machine was een oude Neostyle, maar een nog ouder model dan het exemplaar dat deze maand is afgebeeld op de omslag.

De woorden die in die eerste uitgave van mijn „magazine" gedrukt stonden, zijn nog dezelfde die de wereld van 1979 ingaan — en ze zijn van nóg meer betekenis. Er stond: „Wij leven vandaag in de belangrijkste uren van 's werelds geschiedenis. We staan vandaag vlak voor kolossale gebeurtenissen die alle stervelingen zullen verbluffen." Dat was toen zo en nu nog! Maar het ergste moet nog komen — met daarop volgend de ideale Wereld van Morgen, een wereld van vrede, universele welvaart en het aanbod van eeuwig leven voor allen!

Ik weet niet zeker of ik nu zeggen kan dat het „absoluut onmogelijke" volbracht is. Het was een harde strijd en een beproeving van het geloof om zowel de radio-uitzendingen als *The Plain Truth* gaande te houden.

Maar geloof *en* vastbeslotenheid werden beloofd. We zijn al deze jaren in de VS nooit uit de lucht geweest. Integendeel, we begonnen in 1942 dagelijks uit te zenden.

Er waren in de loop der tijd echter wel maanden dat *The Plain Truth* niet uitkwam.

Intussen hebben er in de wereld geweldige veranderingen plaatsgevonden. In de afgelopen drie of vier jaar is er gemiddeld eens per maand een regering gevallen. Dit werd voorgezegd in de bijbelse profetieën. God zei in Haggai 2:22: „Zeg tot Zerubbabel, de landvoogd van Juda: Ik zal de hemel en de aarde doen beven, Ik zal de troon der koninkrijken omverwerpen, de kracht van de koninkrijken der volken verdelgen . . ." Dat gebeurt nu!

En wat zal er verder nog gebeuren? U vindt het voorgezegd in de profetieën van de bijbel en duidelijk uiteengezet in *The Plain Truth* (De Echte Waarheid). Sommige wereldgebeurtenissen waarvoor we al in 1934 waarschuwd, komen nu tenslotte tot ontwikkeling.

In al die jaren is er geen tijdschrift als *The Plain Truth* geweest. En ook nu is er geen! □

Ongeacht wat uw tijdelijke en voorlopige doel en hoop ook mogen zijn — en mogen ze alle ten volle vervuld worden! — zorg er toch vooral voor de grootst mogelijke hoop als iets kostbaars te bewaren, namelijk de hoop die God ons biedt op een doel in ons leven, dat al het andere te boven gaat.

Maak deze hoop tot de *uwe!* □

Een natie

(Vervolg van pagina 7)

Diezelfde dag riepen de Joden in Palestina zich uit tot een natie! Zij stichtten een republiek. Ze noemden haar „Israël”.

Twintig minuten na de geboorte van deze natie kondigde President Truman in Washington — volgens Amerikaanse tijd nog de 14e mei — nadat hij inzake Palestina de ene politiek na de andere had overwogen en zojuist het Amerikaanse verdelingsplan voor Palestina had losgelaten — op dramatische wijze de erkenning door de VS aan van de nieuwe Joodse natie Israël. De reden van de haast schijnt geweest te zijn dat men met deze daad de Sovjetunie vóór wilde zijn, dat daardoor gedwongen was *het voorbeeld van de VS te volgen!*

Op 15 mei, bij het aanbreken van de dag, slechts een paar uur nadat de Joodse staat Israël was uitgeroepen, begonnen Arabische luchtmachtkrachten Tel Aviv te bombarderen en begonnen Arabische legers naar Jeruzalem op te rukken.

Zo was, terwijl Joden in Amerika voor vrede in Palestina baden, de uitroeping van de Joodse staat Israël het sein voor oorlog tussen die natie en de omliggende Arabische naties. Er werd geen vrede ingeluid!

De Almachtige zegt, profetisch: „Ik maak Jeruzalem tot een schaal der bedwelming voor al de volken in het rond; ja, ook tegen Juda [de Joden] zal het gaan bij de belegering van Jeruzalem [zoals de Arabische volkeren nu]. Te dien dage zal ik Jeruzalem maken tot een steen die alle naties moeten heffen; allen die hem heffen, *zullen zich deerlijk verwonden.*”

De niet geprofeteerde hereniging van Israël

In Gods eigen tijd zullen de Joden worden bevrijd van hun vervolgingen, hun kwellende beproevingen en binnen Palestina hervestigd worden in vrede!

Maar dit is niet die geprofeteerde hereniging van Israël.

Dit is slechts een gebrekkige menselijke poging om zelf, vóór de tijd, datgene te doen waarop zij moeten wachten tot God het voor hen doet.

Deze beweging die een natie sticht van Joden en haar „Israël” noemt, kan slechts tot nog meer bloedvergieten en meer moeilijkheden leiden.

In de eerste plaats is de staat die zichzelf in Palestina heeft uitgeroepen, in het geheel *niet* Israël — het is slechts een gedeelte van Juda.

Wanneer de grote geprofeteerde uit-

tocht plaatsvindt, zullen het Israël en Juda tezamen zijn. Zij zullen het niet doen op hun eigen uitdagende en verbitterde macht en kracht; zij zullen, door Christus na zijn komst, worden teruggebracht uit een situatie van slavernij en uit het land van hun vijanden (zie Ezech. 39:25-27). Te dien tijde zullen zij hun gevangenvaarders gevangen nemen en heersen over hen die over hen hebben geheerst (Jes. 14:1-3; Jer. 30:16; 31:11). Het zal een grotere uittocht zijn dan die onder Mozes — deze uittocht zal onder leiding zijn van Christus bij diens terugkeer (Jer. 23:7-8). Ze zullen naar Palestina teruggaan, wenend, hun zonden belijdend, zich verfoeiend omdat zij God genegeerd en tegen Hem gezondigd hebben, en de Messias zoekend die zij hebben verworpen (Jer. 50:4-5; Ezech. 20:34-43). Dan zullen zij worden bekeerd, van zondaars veranderd in van Geest vervulde mensen die naar Gods wetten leven (Jer. 50:19-20; Ezech. 36:24-28).

De Joden in Palestina en deze nieuwe natie vervullen geen van deze profetieën. Maar welk een vreemd dilemma!

De Joden zijn niet Israël

De meeste mensen schijnen tegenwoordig niet te weten dat de Joden *niet* Israël zijn, maar slechts een deel van Juda. De eerste plaats in de bijbel waar het woord „Joden” voorkomt, is als de Joden oorlog voeren tegen Israël (2 Kon. 16:6).

Vier boeken van de bijbel zijn gewijd aan het uiteenzetten van het historische verschil tussen de twee naties, Israël en Juda. Er waren oorspronkelijk twaalf stammen van Israël. Maar na Salomo's dood verwierp de natie Israël haar koning Rehabeam, zoon van Salomo, en maakte Jeroboam, van de stam Efraïm, koning. Toen splitste de ene stam Juda zich af van de natie Israël en vormde een eigen natie (zoals ze ook thans weer trachten te doen), om Rehabeam als koning te behouden. Deze nieuwe natie werd het koninkrijk Juda genoemd. De stam Benjamin en een groot deel van Levi sloot zich toen bij Juda aan en liet tien stammen in de natie Israël achter.

Palestina behoort, als goddelijke schenking, aan Abraham en zijn nakomelingen. Maar God sloot Ismaël, de vader van de Arabieren, van de belofte uit. In plaats daarvan ging ze over op Izak. God verwierp ook Izaks oudste zoon Esau, nadat hij het geboorterecht had veracht en het voor een kom rode soep aan Jakob had verkocht. De Turken zijn de afstammelingen van Esau en daarom hebben ook zij altijd gemeend dat Palestina aan hen behoort-

GUYANA

(Vervolg van pagina 17)

een *nooit eerder voorgekomen* gebeurtenis die de hele wereld schokte. God liet het toe, want het geschiedde.

Ongetwijfeld is het een van de nooit eerder voorgekomen wereldschokkende gebeurtenissen die degenen die er acht op slaan, waarschuwen voor wat er op komst is — dat al deze wereldwijde beroeringen en gewelddadigheden zullen toenemen todat wij letterlijk de *nooit eerder voorgekomen grote verdrukking* binnengaan, gedurende welke geen enkel mens in leven zou blijven tenzij Jezus Christus tussenbeide komt en er een eind aan maakt. Dan zal Christus de wereldheerschappij overnemen met de bovennatuurlijke kracht van de regering van God, die vrede, vreugde en eeuwig leven op deze aarde zal brengen!

Als de gekozen apostel van de levende Jezus Christus zeg ik tot onze lezers: „*Het is God ernst!*” Neem de waarschuwingen overal om u heen luchthartig op en u zult terecht komen in deze nooit eerder gekende tijd van troebelen, gevolgd door de furie van Gods gramschap — op haar beurt gevolgd door de utopische wonderbaarlijke Wereld van Morgen” □

de. Maar het was aan Abraham, aan Izak en aan Jakob gegeven.

Hoe werd het *daarna* doorgegeven? De stervende Jakob gaf het geboorterecht en het bezit van Palestina door via de stammen Efraïm en Manasse, de zonen van Jozef (Gen. 48:4-5, 15-16). Hij schonk zijn naam (Israël) aan Efraïm en Manasse. Het zijn daarom *hun* tegenwoordige afstammelingen, het Amerikaanse en het Britse volk, die in werkelijkheid Israël zijn. De Joden komen van Juda en behoorden tot de natie Juda, niet tot de natie Israël!

Voor een volledige uiteenzetting en een goed begrip van deze verborgen identiteit van het ware Israël wordt de lezer verwezen naar ons Engelstalig boekje *The United States and Britain in Prophecy*, dat op aanvraag gratis wordt toegezonden.

Wat echter een warboel! De Arabieren geloven dat Palestina van hen moet zijn omdat zij van Ismaël afstammen. De Turken willen het hebben omdat zij van Esau afstammen en de Joden willen het hebben omdat zij van Jakob afstammen, maar dan door Juda! Wat is het een felle haard van onenigheid! Het kan de hele wereld nog in vuur en vlam zetten! □

Van onze lezers

Waardering

Hiermede maak ik mijn excuses dat ik niet eerder op de vernieuwing voor een gratis abonnement heb geantwoord. Jammer, maar de vorige vernieuwing heeft mij beslist niet bereikt. En nu heb ik u lang op een antwoord laten wachten vanwege een plotseling sterfgeval.

Graag wil ik u berichten dat ik met zeer grote interesse naar uw tijdschrift uitkijk. Uw blad is werkelijk een onmisbaar voorwerp in deze verwoestende wereld.

Zelf vind ik het zeer jammer dat ik u niet kan steunen met een bijdrage. Ik ben nl. aangesloten bij een commune en wij hebben geen eigendommen, geen zakgeld etc. Misschien dat het ook met de tijd verandert, maar dan kunt u op mijn steun rekenen.

J.K.,
Nijmegen

Geen hemel of hel?

Het verbaast me om in *De Echte Waarheid* te lezen dat er geen hemel of hel is. Ik ben licht geneigd om het met u eens te zijn wat betreft de fysieke kant van het argument. Wat me het meest verbaast is dat u zegt dat de bijbel zelf bewijst dat er geen hemel of hel bestaat. Klaarblijkelijk kunnen de verhalen in de bijbel op verschillende manieren worden geïnterpreteerd. Daarom wil ik graag de boekjes *Heeft u een onsterfelijke ziel?* en *Is er een echt hellevuur?* van u ontvangen.

Ik wens mijn eigen mening over dit onderwerp te vormen. Op het moment zou ik de hemel willen definiëren als een niet-bestaand doel. Dit doel is iets waar alle christenen in hun leven naar streven. Ik zou het willen definiëren als iets om het enthousiasme van de mensen voor geloof „warm te houden”. Menselijke wezens kijken voortdurend uit naar een beloning, of die nu fysiek of geestelijk is.

R.H.,
Kalgoorlie, Australië

Ongeloofwaardig

Sinds enige jaren lees ik uw tijdschrift *De Echte Waarheid*, en aanvankelijk met veel plezier, doch de koerswijzingen die uw organisatie heeft aangevend hebben bij mij twijfel omtrent uw serieusheid opgeroepen.

Voorts het feit dat u gemeend heeft een nieuwe kerk te moeten oprichten, hebben mij doen besluiten u te verzoecken mij geen tijdschriften meer te zen-

den en mijn naam uit uw adressenbestand te verwijderen. De laatste paar nummers wekken meer de indruk van een ego-trip dan van apostelschap, ongeloofwaardig!

M.G.N.,
Enschede

• Lees in dit nummer het begin van een serie artikelen getiteld: *Zeven bewijzen van Gods ware Kerk*.

Een heleboel afleren

Ik kan u verzekeren dat ik veel nieuwe kennis en begrip heb gekregen door het lezen van de door u gegeven gratis lectuur. Ik ben verbaasd dat uw opvattingen lijnrecht tegengesteld zijn aan die van de vele christelijke kerken, zoals bijvoorbeeld uw opvatting over de dood en de onsterfelijke ziel. Ik begrijp dat ik een heleboel wat ik vroeger hierover heb geleerd moet afleren.

Mr. L.C.L.
Maleisië

Zeven regels voor succes

Hartelijk dank voor het regelmatig versturen van uw tijdschrift. Het is echt een veelzijdig tijdschrift, waar ik persoonlijk zeer veel aan heb, vooral dan wat de zuiver bijbelse onderwerpen betreft.

Daarom wil ik hier een aanvraag richten om het boekje *Zeven regels voor succes*.

C.B.,
Izegem, België

Onlangs heb ik het boekje *Zeven regels voor succes* in de bus gevonden, ik heb het met toenemende nieuwsgierigheid en in één adem uitgelezen. Nu lees ik het opnieuw aandachtiger dan de eerste maal en probeer reeds de regels in mijn leven toe te passen. Ik ben jullie erg erkentelijk voor het ontvangen boekje.

Op het eind van het boekje las ik van de schriftelijke cursus voor bijbels begrip. Ik wil dat u mij inschrijft voor deze schriftelijke cursus, zodat ook ik de bijbel leer begrijpen en er inzicht in kan verwerven.

Als opvoeder in wording ben ik zeer geïnteresseerd in deze cursus, eerst en vooral voor mijn eigen belang, en ten tweede opdat ik deze cursus later misschien doorgeven kan aan die mensen die erin geïnteresseerd zouden zijn, aan mensen die iets missen in hun leven.

D.B.,
Brugge, België

DIEET...”

(Vervolg van pagina 19)

liefde. Liefde jegens God en liefde jegens uw naaste.

Alles wat u doet, zegt en denkt zou op liefde gebaseerd moeten zijn; er door geleid moeten worden. Is dit het geval wat u betreft? Liefde streeft er nooit naar iemand te kwetsen. Zij is niet afgunstig. Zij begeert niet. Liefde is niet opgeblazen door trots. Integendeel, zij is een en al nederigheid en acht anderen uitnemender dan zichzelf. Liefde is geduldig; zij weet hoe te wachten zonder geïrriteerd te raken. Zij vermoedt geen kwade motieven. Zij doet niet alleen niemand onrecht, maar doet alles wat in haar macht is om onrecht ongedaan te maken. Liefde vergeeft fouten en vergeet ze — zij streeft nooit naar wraak (1 Cor. 13).

Vraag u zelf opnieuw af: Slaait dit op mij?

In wezen is dit uw geestelijk dieet. Het werkt als u zich er trouw aan houdt. U moet leren te weigeren alles aan te nemen wat er mee in strijd is. U moet zeggen: „Nee, dank u, het is niet goed voor mij. Het staat niet in mijn dieet”. U zult geen kritiek hebben op mensen, u zult niemand veroordelen, u zult geen kwaad spreken van uw naaste, omdat dergelijke dingen overtollige calorieën toevoegen en uw geestelijke dikte doen toenemen. Ze zijn tegen de liefde. Ze worden verboden in uw handleiding.

Hoe zou u het vinden om dit geestelijk dieet een poosje te proberen? Is het niet belangrijker dan uw fysieke dieet? Wat heeft u er aan een paar lichamelijke ponden te verliezen als u geestelijk te zwaar bent? Zoals Christus zei: „Want wat baat het een mens de gehele wereld te winnen en aan zijn ziel schade te lijden? Want wat zou een mens kunnen geven in ruil voor zijn leven?” (Markus 8:36-37).

Eigenlijk zijn wij allemaal — van een geestelijk standpunt gezien — veel te dik om het Koninkrijk van God binnen te gaan. We moeten dagelijks gewicht verliezen, alles kwijt raken wat in strijd is met het onderricht van ons geestelijk handboek, de bijbel. De apostel Paulus vermaande: „... laten... wij... afleggen alle last [met inbegrip van al de overtollige geestelijke bagage die ons omlaag trekt] en de zonde, die ons zo licht in de weg staat...” (Hebr. 12:1).

Wat belet u om dit geestelijk dieet te beproeven? Het kost u absoluut niets en garandeert toegang tot het Koninkrijk Gods! □

Wat is de drijfkracht achter uw huwelijk?

Waarom trouwen mensen eigenlijk . . . of waarom blijven ze getrouwd? Voor sommigen, zoals door de figuurtjes hieronder uitgebeeld, is het de vastberaden wil van een van beiden die hen bij elkaar houdt. Anderen trouwen uit liefde of uit lichamelijke aantrekkingskracht, maar zij *blijven* gehuwd om aardse

redenen — zekerheid (financieel of emotioneel), sociale druk, morele verplichtingen of „voor de kinderen”. Er doet zich tegenwoordig echter een verandering voor. Velen ruilen het huwelijk voor een minder vaste verbintenis. En in de algemeene opschudding hierover is het niet waarschijnlijk dat velen de tijd hebben genomen om tot de kern van de zaak door te dringen. Het onderstaande Engelstalige boekje zal u een beter begrip geven hoe een gelukkig huwelijk te krijgen. De titel is *Why marriage! Soon obsolete?* Vraag uw gratis exemplaar aan!

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

Zend mij de volgende lectuur: _____

Adreswijziging: _____

Nieuwe abonnee.
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats/Land _____

Knip uit en zend dit samen met het adresstrookje naar:

De Echte Waarheid
Postbus 333
Utrecht (Nederland)